

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKIYOLA

YAZ
Sayısı
28
SAYFA

— Eğer bu mayolarla da birer koca bulamazsak, artık evde kaldık demektir!

TÜRKİYE'DE
İLK **florürlü**
DİŞ MACUNU...

DİŞ MİNELERİNİ SERTLEŞTİRİR, ÇÜRÜMELERİ ÖNLER !

Amerika'da Bristol-Myers Laboratuvarlarının on yıllık araştırmaları sonucunda bulunan bu yeni formül :

1

Dış minelerini sertleştirerek, çürük başlangıcı olabilecek yumuşak kısımların belirmesini önler ve ağızda meydana gelen tahrip edici asitlere karşı dişlerin direncini artırır.

2

Dişlerin, ulaşılması güç en derin noktalarına nüfuz ederek, besli artıklarını parçalayan mikrop-ların çoğalmasını önler, böylece ağız kokusunu giderir.

3

Diş etlerinin çekildiği yerlerde ortaya çıkan mine altı tabakanın hassasiyetini gidermede rol oynar, diş etlerinin iltihaplanmasını önler.

Sağlam, parlak ve temiz dişlere, sıhhatli diş etlerine sahip olmak istiyorsanız, dişlerinizi yemeklerden sonra

ile fırçalayınız.

İlancılık - 3453 - 155

PIVALE
MAKARNASI

İHAP
HULUSİ
TANIR

EMSALİNDEN
AKILA KARA
KADAR FARKLIDIR
PIVALE ADI, AĞIZ TADI

53

9 EYLÜL ÇEKİLİŞİNDE

**BİR TALİHLİYE
100.000 LİRA**

CEM'AN
250.000
LİRALIK PARA
İKRAMİYELERİ

SON PARA YATIRMA TARİHİ
8 Temmuz 1963

TÜRK TİCARET BANKASI

Reklamcılık - 2642 - 156

LUZİTAN YATIN 14

Reklamcılık - 3018 - 157

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nîmet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vâ - Nû. Semiramîs Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nihar Tülek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mîm Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Erdoğan Özer.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap
Dizlediği ve basıldığı yer :

Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FİYATI :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 4 — Sayı : 101

4 Temmuz 1963

YIL : 41

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Akbaba

Yaz, Deniz, Kadın!

Size bugün gençlerin şaşacağı, ihtiyarların üzgün üzgün baş sallayacağı bir şey söyleyim mi? Biz yaz denilen mevsimi Cumhuriyetten sonra tamdik!

Onu, önce edebiyatımızda arayalım: Divan şiirinde, bahar üstüne yazılmış manzumeler vardır, adına Bahariye denmiş. Kış üstüne şiirler vardır, onların da adı Şitaiye... Ama, yazı öven, mısra mısra dile getiren bir şairimiz olduğunu bilmiyorum ben... Galiba, yalnız Tefik Fikret «Aveng-i şühür mevsimlerin hevengînde yazı da anlatır... Sonra, Yahya Kemâl'in güzel sesini duyarız:

Gönlümle oturdum da hüznüldim o yerde,
Sen neredesin ey sevgili yaz günleri nerde?

Ama bahar, böyle mi?.. Böyle bir kaç mısra içinde mi?.. O, her kasidenin başındadır, bütün divan edebiyatımızı doldurur:

Esti nesim-i nevbahar,
Açıldı güller suph-dem,
Açsın bizim de gönlümüz,
Sâki medet sun cam-ı cem!

Servet-i Fünun'un en alafranga şairi Cenap Şahabettin bile bu gelenekten kendisini kurtaramamıştır. Sevgilisi ile bir gece aşk içinde serhoş olup ölmeyi düşünürken, baharın mimarına yasemenlerden bir türbe kurdurur:

Birlikte terk-i cism edelim mevte bir gece
Mest-i garan iken.
Kursun bahâr ruhumuz üstünde gizlice
Bir türbe-i semen!

Cumhuriyetten önce yaz neydi?.. Çocuklar için uçurtma ile dondurma... Büyüklük için?.. Haremli, selâmlıklı Alemdağı, Çırcır, Hünkâr suyu gezilerinden başka?..

Plâjlar şehri güzel İstanbul'da, insan vücudu, ancak dört beş kişilik, budaklı çam tahtaları ile çevrilmiş deniz hamamlarında, güneşsiz suyu gördü: Bellerde peştemallarla...

Mütarekede, bolşevik saldırısından kaçışan Moskof bildircinleri, bize, kumumuz, denizimiz ve güneşimiz olduğunu öğrettiler... Cumhuriyet de onlardan faydalanma hürriyetini verdi.

Yazmadan duramayacağım: Galiba yıl 1925... Akbabaya çarşaf bozması, siyah mayolu bir kadın resmi koyduk. Ama ne mayo... Şimdi o kadar uzun eteği, o kadar kapalı göğsü ve kolları orta yaşlı hanımlarımızın günlük elbiselerinde bile bulamazsınız...

Ama biz, açık saçık karikatür basmak suçundan üç ay hapis cezası yedik!..

Şimdi Havva anamız, plâjlarımızdan birine inse, hayrette!.. ağzı açık kahr: «Cennetten kovulan kızlarım ne kadar çok» diye...

Bir kaç yıl var ki İstanbul, baharı unuttu: O insana at olup çayırılar ortasında otlamak, kısrak olup yeşillikler içinde kışnemek arzusu veren baharı... Ya, çisentili bir mart soğuğu içinde titriyoruz, ya ağustos sıcağı içinde bunalyoruz...

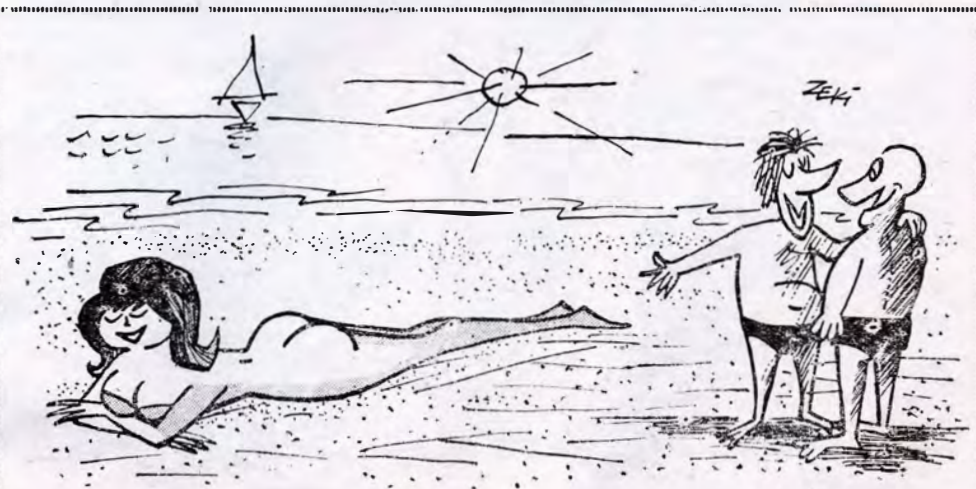
Bahar böyle de yaz başka türlü mü?... Bugün 21 Haziran... Masamın üstüne, güneş altın fırçası ile ara sıra ışıktan bir dal, bir yaprak, bir çiçek çizip kayboluveriyor. Pencereimin önündeki ağaç, durup dururken yeşil cüppeli bir derviş cezbisi ile zikre başlıyor... Yapraklarında, alın teri mi desem, göz yaşı mı desem, pırl pırl damlacıklarla...

Geçen Pazar, İstanbul'un iki büyük plâjını gezdim: Sarı, kırmızı, yeşil dilimlerle ve düğümlerle üçte biri gizlenmiş göğüsler ve «âbek altı üçkenler ötesi iyice yanmış...

Bazı kadınların utangaç duruşlarına dikkat ettim. Bunlar kimlerdi biliyor musunuz?... Vücutları henüz karararmış olanlar... Çağımızda göğüs, kol, bacak beyazlığı âdeta yüz karası sayılıyor!

Evet, evet, evet... Her şeyin değiştiği bir dünyada yaşıyoruz. Ayıbım bile!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Plâjlarda yanık kadın çok gördüm ama bu kadar pişkinini görmedim!

PROFUMO REZALETİ

Ziynet Hanım, enginarın kabuklarını ayıklayıp ortasının morumsu tüylerini yolduktan sonra, bunları tencerenin içindeki limonlu soğuk suya attı. Kararan parmaklarını limon kabuğu ile ovmaıya koyuldu. Köşedeki basma örtülü divanın üstüne yüzükoyun yatmış olan Türkân, Madam Lupina'nın model dergisindeki mayo resimlerine bakıyordu.

Bu sırada kapı çalındı. Ziynet Hanım:

— Kız bak şu kapıya, dedi. Hadi kımılda yerinden.. Yayılmışın öyle, minderin üzerine, Batman Tankeri gibi.. Aç kapıyı bakalım, kimmiş o?..

Türkân, istemiye istemiye yerinden kalktı:

— Aman anne.. Sen insana rahat huzur vermezsin. Remziye'yi annesi, sıcak sudan soğuk suya elini sokturmuyor. Sen insanı Ada eşeği gibi kullanıyorsun.

Kadın parladı:

— Bana bak salyangoz yaldız!.. Buruşturma suratını öyle, kızılık murabbai yemiş gibi.. Ben sabah ezanından gece yarısına kadar mutbaktan çıkıyor muyum? Yemeğiymi, çamaşırıydı, bedava ırgat gibi çalışıyorum. Bir kapıyı açmak mı sana zor geliyormuş, nâne kurusu!..

Kız, homur homur söylenerek kapıyı açmaya gitti. Sonra içeriye seslendi:

— Anneeeeeee!.. Meziyet Teyzem geldi.

Meziyet hanım, elinde naylon file ile içeriye girdi:

— Ayol kardeşim, dedi, sen kızını nişanladıktan sonra, artık bizleri unuttun. Ben aramasam, sen de arayıp soracak değilsin..

— Hoş geldin hemşireciğim. Sen benim yerimde olsan, pencereden bakmaya bile vaktin olmaz. Kızı nişanladık ama, bakalım sonu nereye varacak?..

— A, aaaa, hayırdır ıshallah. Yoksa bir şey mi oldu?..

— Oğlan biraz hoyrata benziyor. Sonracığıma, gözü de dışarda.. Kızlan bir yere gittikleri vakit, etrafını göz tımarına tutuyormuş. Valla bu huylar benim midemi bulandırıyor ama, kızın göynü kırılmasın diyerekten ses çıkarmıyorum.

Türkân söze karıştı:

— Herkes, kendi mutluluğunu kendi yaratır.

Ziynet hanım yüzünü buruşturarak sordu:

— Nesini yaratırmış, nesini?..

— Mutluluğunu!..

— Ne demek istiyorsun?.. Türkçesini söyle bana!..

— Ben nişanlıma bağlı olduktan sonra, başkalarına susmak düşer..

— Ama nikâhtan önce karnın sışmiye başlarsa, «Anneciğim, kininli konyak mı içsem, yoksa sıcak suya mı otursam?» diyerekten koşarsın anana..

Meziyet hanım atıldı:

— Ayol bırakın ağız dalaşımı şimdi, dedi. Asıl şeyden haberiniz var mı sizin?..

— Neden kardeşim?..

— Parfümâ işinden..

— Nenin nesiymiş o da hemşire?.. Yeni bir koku mu yoksa?..

— Ayol duymadınız mı?.. İngiliz büyük adamlarını baştan çıkaran bir kari türemiş..

— Haaa, dur dur.. Duydum ben onu..

Türkân tamamladı:

— Şeyi diyor.. Kiler'i söylüyorsun değil mi teyzeciğim?..

— Vallahi, kiler mi, teldolap mı, orasını bilemiyorum. Ama İngiliz boydan boya kırmış geçirmiş bu kari!..

Ziynet hanım başıyla tasdikledi:

— Ayol onu biz de duyduk.. Gazetede ki üryan kariyı demiyor musun?.. İngilizin ne kadar büyük adamı varsa, hepsi de bu karının iskelesine yanaşıyormuş diye yazdı gazete..

— Ayol hemşireciğim, sırf iskelesine yanaşmakla kalsa, neyse.. Şamandıraya bağhyorlarmış..

— Aman yârabbi!.. Kari da bari bir şeye benzese.. Hani, etten yana züğürt olanlar «Kemiğe yakın et lezzetlidir» diyerekten avunurlarmış ya!.. Tam o cinsten.. Ben geçende gazetede resmini görmüştüm. Yaz akşamında ipekli bir entari giyip de is-

kemleye oturacak olsa, vallahi karının lâdes kemiği kumaşı yırtar.

— Aman kardeşim.. Avrupada öylesi makbul zaten.. Bilmez misin, onlar zerzevatı da haşlayıp yerler. Avrupanın kadını, bizim erkeklerimizin bir sefer eline düşse, vallahi bir ay çıkıkçıdan baş alamaz. Benim bildiğim, erkek kısmı, kadına şöyle bir el atacak olsa, avucunun içi dolmalıdır. Tazeliğimde, kulakları çınlansın, beşinci kocam Nalbur Ziya efendi, elini bir sefer belime dolayacak olduysa da, vallahi Natır Halideye tam bir hafta, kantoron yağıyla belimi ovdurmuştum.

— Aaaa helbette kardeşim. Hepimiz öyleydik.. Benim en sıkı yerimden bile üç okka köftelik çıkardı. Hiç unutmam, bir gün Cıbalı hamamından çıkmış da, Zeyrek'teki evimize gidiyordum. Bir herif arkamdan geldi geldi de, sonunda şey dedi: «Ben Üsküdar vapurunun kaptanı olsam, bu hatunu dünyada vapuruma bindirmem» dedi. Ama şimdi âdetler değişti. Kadın kısmı, şimdiki zamanda zargana bahğına özeniyor.

Türkân, konuşulanlara kulak asmıyor, divanın üstünde, model dergisinin sahifelerini çeviriyordu. Ziynet hanım, ellerini, entarisinin eteğine kuruldıktan sonra:

— Söyle otur Meziyeteciğim, dedi. Minder üstüne yayıl dökül azıcık.. Biz bizyiz. Havaalar da zaten Lâleli fırınına döndü. Soyun allasen..

— Ah kardeşim. öyle diyorsun ama, oturmaıya gelmedim. O Parfümâ işini söylemeye geldim. Duydunuz mu diyerekten..

— Duyduk helbet.. Herkes okumuş gazetede.. Aman kardeş, vekil vükelâvı nasıl da baştan çıkarmış şilluk?..

— Hemşireciğim. kabahat onda değil, vekil vükelâda.. Hensi de evli barklı adam.. Niye bakarl böyle mankel kızlarına?..

— Ama kardeşim. mankel var, mankelcik var.. Zaar bundaki kadın buhuru, çifte kavrulmuş..

— Yok, ondan değil Ziyneteciğim. Nedense vekil vükelânın, gizli işlere düşkünlüğü zivade oluyor. Bilmez misin. bizimkin çekmecesinden çıkmıştı?..

— Öyle vallahi. öyle.. Hele o taraflarda hâvle kötüllükler fazla yayılmış. Zaten Avrupada zamparalığın fennî bile çok ilerledi. Geçende Nimet Hanım söylüyordu, Moskoflar bile. havava adam attıktan sonra, herif kadınsız kalmasın diverekten, gökyüzüne bir de izreti aile volla-mışlar. Hani neredevse arşı âlâda nikâh kıyacaktılar!

Ziynet hanım için cektı:

— Aaaaaaah ah.. Biz vakitsiz gelmişiz kardeşim.. Simdi ben on altı yaşında olaydım da, sen beni göreydin!

Bir ara başını kaldırdı. Türkân'a:

— Kız sen içerki odava geç bakalım, dedi. Büyükle konu-surken, çocuklar dinlemez..

Kız istemive istemive kalktı. Kadırlar bas hasa kaldılar ve diñvava vakitsiz geldiklerine havıflanarak birbirlerine çooook seyler anlattılar.

«Kruşçef kılıbıkılmış!» — Gazeteler —

— Tut çeneni yoldaş... Ben Kennedy değilim!

Şair dostum Baki Süha Ediboğlu beni radyoda İstanbul üstüne konuştu. Gönümce olmadı bu konuşma... Mikrofon başında önceden bilmediğiniz sorularla karşılaşmak nedir, denediniz mi hiç?

Siz belki arkanızda pijama, ayaklarınızda yumuşak terlikler, koltuğunuza gömülmüş dinliyorsunuz: «Bakalım Ortaç ne söyleyecek?» Belki parmağınızın arasında bir sigara, belki önünüzde altın köpüklü bir fincan kahve de var. Ama radyoda konuşanın önünde yalnız mikrofon vardır. Konuşmayı idare eden spiker önceden hazırladığı soruyu bitirir bitirmez, siz, önceden hazırlamadığınız cevabı veremeye başlayacaksınız.

İşte benim konuşmam da böyle oldu ve bunun için gönümce olmadı.

İstanbul'un en çok sevdiğim semtleri neresidir?

İstanbul'un dülger keseri çivi çakmamış, kalfa malası çimento sıvamamış her köşesi güzeldir. Daha başka bir deyimle söyleyim: Tanrı yapısı her şey güzel, insan yapısı her şey çirkin!

Ediboğlu sordu: Demek modern mimariyi sevmiyor, beğenmiyorsunuz, öyle mi? Bu soruya radyoda verdiğim cevabı tekrarlayım: Eğer Cihangir sırtlarındaki omuz omuza vermiş beton yığımına modern mimarî diyor-sanız, evet! Yooo, kabına sığmayan Roma'nın bitişiğinde fıskıran yeni Roma'yı, çölde bir bahar cenneti yaratan İsrail'i düşünüyorsanız, hayır...

Edebiyat tarihçilerinin Sultan Osman'a verdikleri dört mısra vardır:

Osman, Ertuğrul oğlusun,
Oğuz Karahan neslisin,
Hakkın bir kemter kulusun,
İstanbul'u al, gülzar yap.

Birinci Osmanlı padişahı, dünya yuvarlağını gözden geçirdikten sonra, soyundan gelecek hükümdarlara bu vasiyeti bırakıyor...

İstanbul mevsim mevsim, zaman zaman, ayrı ayrı güzeldir: Yahya Kemâl o eşsiz Üsküdar şirinde günün batışını ahşap evlerin tutuşan camlarında seyretmeye hayrandır:

Güneşin vehmi saraylar yaratır camlardan..
O ilâh isteyip eğlence hayal-hânesine,
Çevirir camları birden peri kâşânesine..
Som ateşten bu saraylarla bütün karşı yaka
Benzer üç bin sene evvelki mutantan şarkı.

Ben güneşin batışını Moda kıyılarından seyretmeye doyamam: Kubbeler ve minareler ardında akşamın tutuşturduğu büyük yangın karşısında konuşacak kalem biliyor musunuz?

İstanbul'un sabahı, sanırım Boğazda her yerden güzeldir. Bu, mavi gözlü bir masal gelininin düğün sabahı uyanışıdır: Güllüş olmuş iki pembe dudak-

Gönümdeki İSTANBUL

la, dudak olmuş iki pembe güllüşle... Tüller ve ipekler içinde ikincisi olmayan bir bahtiyar gecenin rüyasından uyanış!

Mehtâbı mı İstanbul'un neresinden seyredeceksiniz?... Ben, Bekir koyunda, boyaları dökülmüş eski sandalları birer gümüş oyuncaya çeviren İstanbul mehtaplarını unutamam... Bir durgun gecede, ansızın denizin derinliğinden perde perde yükselcek sandığım Kanlıca körfezinin mehtap âlemleri, saz âlemleri de benim son günlerde çoc-

ukluğumun yetişebildiği en güzel İstanbul mehtaplarıdır.

Ama bunu yazarken ansızın hayâlimde Büyükdahanın «Aşıklar yolu» canlanıyor: fısıltıların buse, buselerin fısıltı olduğu bu masal dünyasında mehtâp bazı geceler bir büyücü buhurdanı, bazı geceler bir çam dalına takılmış altın ışıklı bir Japon feneridir.

Demin güneşin batışını Moda kıyılarından seyretmeye doyamam demiştim, şimdi Büyükdahanın mehtâbını anlatırken gözü-

mün önüne, Heybelinin iki hörgücü arasında her dakika, sarıdan mora kadar, perde perde, kırmızının bütün renklerini değiştiren gurubu düşündüm. Akşamın bu renkli dakikalarını, Anadolu klübünün terasındaki köşeden seyretmelisiniz. İngilizlerin (Dünyanın en güzel noktaları) isimli kitapta bu en güzel dünya noktalarından biri de, işte, Anadolu Klübünün bu köşesidir.

Durgun yaz gecelerinin bir masal donanması yaşatan en güzel tablosu yine bu köşeden seyretilir: Heybelinin suya düşen damla damla ışıkları altın helezonlarla taaa Büyükdada kıyılara kadar uzanır.

Çocukluk günlerimde kaybetmiş bir Beylerbeyi hatırlıyorum: Evimizin ön pencereleri bostanlara, yan pencereleri Boğaza bakardı. Bir sabah uyanırdım ki, önümüzdeki bostan bembeyaz çiçekler açmış Erik ağaçları ile uçsuz bucaksız bir düğün salonuna dönmüş: Sanki her ağaç rüzgârın şışirdiği dantel eteklerle valse kalkmış... Başımı çevirince poyrazın doldurduğu yelkenlileri görürdüm... Bu odun, yahut kömür yüklü yelkenliler, sanırdım ki, Karadeniz kıyılarından, kaçırılmış Kafkas güzelleri getiriyor: İnce belli, sırma saçlı, pembe topuklu Kafkas güzelleri...

Cuma günleri babamla ya bir arabaya atlar, İstanbul'lu Ali Ahmetlerin, Sarı Hâfızların, Kara Eminlerin, Nakkaşlı Eyüplerin tutuştuğu güreşlere giderdik. Ya da bazı cumalar Hasan Reis'in iki çift fıtısı ile Göksuya uzanırdık.

Göksunun yanında, İtalyanın döviz kaynağı Venedik, bulanık suları ile tiksinererek uzaklaşacağımız bir bataklık deredir.

İpek feraceler ve yaşmaklar çağına yetişemedim. Ama altın ve gümüş işlemeli maşlahların ve ipek nakışlı baş örtülerin halesi içinde gözleri kamaştıran güzeller çağını gördüm. Yine Yahya Kemâl'in:

Geçti sandım mâh-ı nev
âyine-i billûrdan!

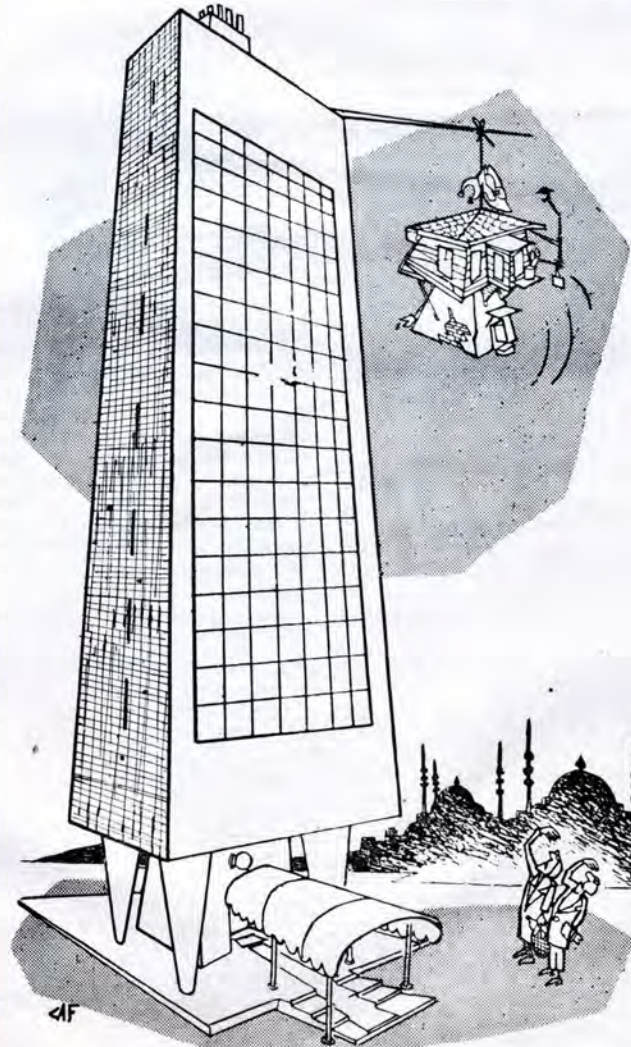
mısraı o kaybolan masal dünyasından bir çizgidir.

Doğma büyüme İstanbullu da olsanız, eğer bir Karadeniz gezisi yapmadınızsa ve eğer bir gemi güvertesinde Karadenizden Boğaza girmedinizse, içinde yaşadığımız şehrin güzelliklerinden çoğu meçhulünüzdür sizin... Bakarsınız, Boğaz, iki kıyının birleşmesi ile, dağların çep çevre kuşattığı mavi bir göl olmuştur. Bakarsınız, dağlar, yavaş yavaş birbirinden uzaklaşıyor, tabiatın çözülün düğümünden, mavi bir yol açılıyor...

Cam fabrikalarının, kundura fabrikalarının ve benzin depolarının hantal yığınlarına göz yumabildiğiniz kadar bir dünya cennetindedir.

Sultan Osman ne vasiyet etmişti?... «İstanbul'u al, Gülzar yap» değil mi?

Biz ne yaptık?... Yazmaya utanıyorum!

Bugünkü İstanbul!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Başbayağı Bir KADRI aziz nesin

İki çocuğu yüzünden başına gelmeyen kalmadı bizim Kadri'nin. Az kazançlı dul bir babanın iki küçük kız çocuğuna bakmasının zorluğunu kolayca anlıyabilirsiniz.

Çocuklarına bakması için kazancının yarısını verdiği kadın, onları başboş sokağa salıp komşu evlerin eşiklerini aşındırıyordu. Onu savup, tek odalı gecekondusuna yaşlı bir kadın getirdi. Ninesinden yaşlı olan bu kadın da bir-iki ay beslenip kanlanınca, kendisiyle evlen-

mezse çocuklarına bakamayacağını söyledi. Bunun üzerine köydeki bir akrabasının yanına götürüp bıraktı çocuklarını. Gönderdiği paralarla bu akrabasının da at, inek, araba aldığını öğrenince Kadri bütünü şaşırıldı. Bu sırada, çocuğu olmayan bir adam, karısının da çocukları çok sevdiğini söyleyerek iki kızını istedi Kadri'den. Aradan bir ay geçmeden de «Aman çocuklarını al, evim barkım yıkılacak» dedi. Mahalleli, metresinden olma çocuklarını karısına baktırıyor, diye dedikodu çikardı.

Bir iyiliksever arkadaşı aldı çocukları yanına. Bu sefer de Türkiye'nin neresinde bir kız çocuğu kaybolursa da gazeteler yazsa, sayıları günden güne ar-

tan amatör ispiyonlar, Kadri'nin iki kızından birini, kaçırılan çocuk diye polise ihbar ediyorlardı. Biri beş, öbürü sekiz yaşındaki iki kız karakola götürülüyor, günlerce alakonduktan sonra kaybolan çocukların şehirlere gönderiliyor, yanlışlık anlaşılınca da getiriliyordu.

Kadri'nin Ortaanadolunun bir kıyı kasabasından bir hala kızı varmış, iki kızını götürüp onun yanına bırakmış, aydan aya da bakımları için para gönderiyormuş.

Olayın bundan sonrasını Kadri'nin ağzından dinliyalım:

«Benden on altı yaş büyük olduğundan halamın kızına abla derim. Seni evlendireceğim, diye tutturdu. «Aman abla, ilk karıdan ağzım yanmış, ben bu iki çocuğu bile besleyemezken...» diyorum ama, dinliyen nerde? «Bak, sana bir hikâye anlatayim da kıssadan hisse çıkar» diyor, «Senin gibi çulsuzun biri eşraftan birinin kızını istemiş. Herife, dünya malın nedir de cvleneceksin, diye sormuşlar. O da, iki değirmenim var, demiş. İki değirmeni olana bir değil dört karı helâl. Vermişler kızı. Bir de bakmışlar ki herifin bir giyimlikten öze gömleği bile yok. Hani senin iki değirmenin vardı, nerde, diye sıkılmışlar. O da karısına, yükteki çıkıma aç da bak, demiş. Çıkıma açmışlar ki, kahve öğütmeye mahsus iki el değirmeni. Değirmen mi, işte de değirmen, yemin etse başı ağrımaz. Anladım mı şimdi nasıl evlenilmiş. Gerdeğe girinceye dek, el değirmenini yel değirmeni göstereceksin; biri bin diyeceksin. Gerdeğe girip de işini becerdin mi, karı senin nikâhlı karın, tapulu tarladan sağlam malın. Er kişi kız istemeye gidince, önümde beş

yüz davarlık, ardımda beş bin davarlık iki sürüm var, diye yalan söylemesi günah sayılmaz; çünkü dünya evine girecek.»

Dönüp geldim İstanbul'a, haf-tası oldu olmadı, ablamdan bir telgraf: «Çocuklar hasta, acele gel...»

Nedir benim bu çocuklardan çektiğim, hey Allah... Filanca günü otobüsle geliyorum, diye ben de telgraf çektim, ama otobüsü kaçırdım. Olacak ya, oraya gidecek dört ayrı yolcu otomobile binmişler, beşinci yol-cuyu beklerlermiş. Ben de bindim otomobile, yola çıktık. Kasabaya gelmeden önce, öbür yol-cular birer birer indiler bir yerlerde, ben arabada tek başıma kaldım, sanki kendime özel tutmuşum arabayı. Kaçırdığım oto-

büs de, az önce gelmiş, yolcular daha yeni iniyorlar.

Kasabadan bir kalabalık, hem elleri bayraklı mayraklı bir kalabalık, otobüsü çevirmişler. Bindığım araba kalabalıktan yol açıp geçmek için yavaşla-yınca, konuşulanları tek tük duydum: «Demek bu otobüsle gelmedi...», «Yahu, koca bir Kadri, otobüsle gelir mi, hey avanaklar...», «Hususi arabaya binmiştir ve de kendi arabası vardır.»

Otobüsün şoförüne soruyor-

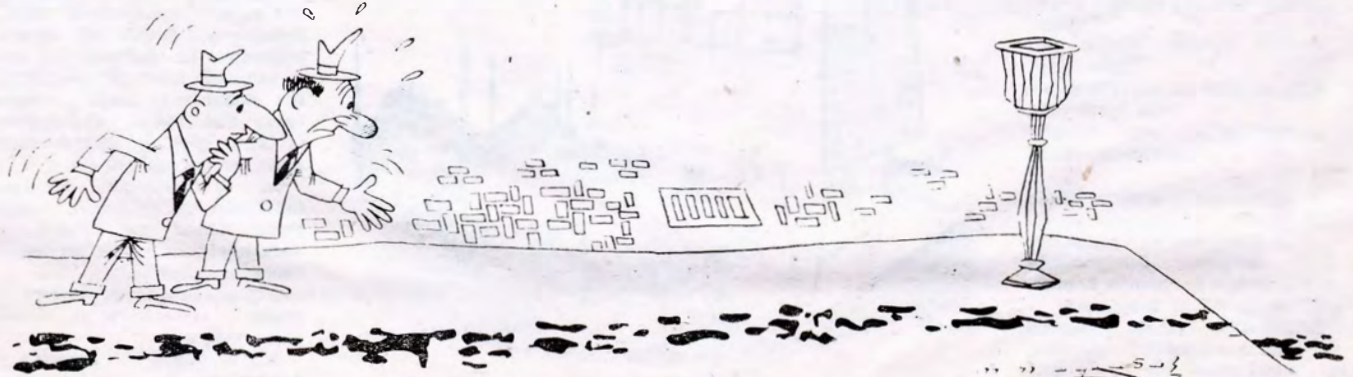
lar! «Kadri binmedi miydi otobüse?»

Araba kalabalığının yanından geçti, ben hala kızımın evi önünde indim. Bakım ki, benim kızlar avluda oynuyorlar. Üstlerindeki elbiseyi, bey, paşa kızı giyemez; öyle fantazi... Hala kızı «Hastaydılar, iyileştiler» dedi. İkisinin de yanakları al, hasta suratı yok. «Abla, bir küçük soğukalgınlığına beni buralara koşturdun, işimden ettin, paradan ettin» dedim. Bir de baktım, kızların ikisinin de elinde çukolata ve de milyonların yediği pahalı çukulatadan. «Aman abla, bunların elindeki ne, ahlâkları bozulacak...» dedim. Hala kızı, çocuklara «Hadi, lo-

kumunuzu, gurabiyenizi de getirin, badem şekerinizi, çöreğinizi de getirin, oyuncağınızı, be-beğinizi de getirin, babanız görsün» dedi. Benim iki kız koşup getirdiler, koşup getirdiler; kularla şeker, yemiş, kucakla oynayacak. «Bu ne abla, aman yoksa büyük ikramiye mi çarp-tı piyangodan?» dedim. «Sus, ses etme, seni eveceğim. Sana bir kız buldum ki, kasabanın en güzel kızı ve de körpeçik ve de eşraf, hancadan kızı ve de teni gün görmemiş ve de eline er eli değmemiş ve de babası karun kadar zengin...» dedi. Ben de ona «Ve de bu kız da, babası da deli...» dedim. «Neden?» dedi. «Neden olacak, benim gibi bir dikili ağacı olmayan zibidi-ye, vasfettiğin kızı veren herifin aklı olur mu?» Hala kızı «Sen de bugüne bugün bir Kadri'sin» dedi. «Dünyada Kadri çok, adı Kadri olana gökten para yağmıyor ya...» derken, ayar gibi oldum «Abla, neydi o, herkes Belediye meydanına birik-miş, otobüs şoförüne Kadri ner-de diye soruyordu» dedim. «Se-ni karşılamaya çıktılar» dedi. «Tövbe, beni neye karşılasınlar bre abla?»

Bir Bakan gençlere: «Politika hayatı çok pistir, sakın girmeyin!» dedi. —Gazeteler—

— Ooo... Bak, buradan bir politikacı geçmiş!..

«Kadri olduğundan, Kadri olmak kolay mı?»

Demeğe kalmadı, biz hala kızla avluda, evin kapısı önünde konuşmaktayken, karşıdan bize doğru sırtarak beş adam geldi, dogruca önüne gelip durdular. «Hoş geldiniz Kadri bey» diyerek bir bir elimi sıktılar. «Hoş bulduk» dedim ama bozuldum da... İçlerinden biri «Kulübe teşrif eder misiniz, arkadaşlar sizi görmek istiyorlar» dedi. Ben hayatımda böyle teşrif meşrif lâfı duymamışım, bunlar benimle alay mı ediyorlar, nedir? Vakit bulup toparlanayım da neyin nesidir, anlıyayım diye «Beni görmek isteyen arkadaşlara selâm ederim, siz varın gidin, ben sonra gelirim. Yol yorgunuyum» dedim. Gittiler. Halam kızına «Bu ne iştir abla?» dedimse de gülüp geçti, bir cevap vermedi. Döndürdüyü oyunlardan benim hiç haberim yok, hala kızımın düzenlerini sonradan öğrendim.

Bir gün pazardan dönerken, bakmış ki, kahvenin önüne bir kalabalık, bir kalabalık birikmiş, birbirinin üstüne yığılmış, radyodan bağırarak konuşan herifi soluksuz dinliyorlar. Oradan birine «Radyodan bağırarak hükümetimiz mi konuşur da bunca avanak toplanmış dinler?» diye sormuş. «Aman abla, hükümetimiz konuşsa düğmeyi bükerek keserdik radyoyu. Hele sen de dinle biyol...» demişler. Halam kızı kulak vermiş radyoya: «Kadri aldı... Kadri çalıştı... Kadri geçti... Kadri verdi... Kadri atlattı... Kadri kırdı...»

Nedir, ne değildir diye sormak için komşu evlerden birine girip bakmış ki, evin ebesi bebesi, torunu dedesi radyonun başına yumulmuşlar, radyodaki gümbür gümbür sesi dinliyorlar: «Kadri kaçtı, aaah Kadri... Gene aldı Kadri... Yaş Kadri... Aslan Kadri... Kadri çekti... Kadri girdi... Kadri indi...»

Koşup evdeki radyoyu açmış, onda da Kadri... O günden sonra farketmiş ki, kasabada büyüğü küçüğü herkes Kadri'yi konuşuyor; Kadri aşağı, Kadri yukarı, varsa Kadri yoksa Kadri...

Halam kızı, benim için gözüne kestirdiği kıza gidiyor:

«O Kadri var ya, o Kadri...» diyor.

Kız «olmaz mı, var ya... Ne olmuş Kadri'ye?» diye soruyor.

«N'olmamacamış, hiç... Dün mektup aldım da...»

«Ne?... Mektup mu?... Kadri'den öyle mi?»

«Kız, ne o? Dudakların şapır şapır ediyor, Kadri deyince gevşedin yayıldın iyicene... Kadri, benim halam oğlu... Mektupta yazmış ki, namus ehli ve de gayet güzel bir kıza beni evlendir diye yazmış. Eski karısını boyamıyor diye boşadı, şimdi boyasızından halis güzel arıyor. Ve de iki kıza ana olsun istiyor.»

«Aman o iki küçük kız Kadri'nin mi?»

«Kadri'nin ya...»

Kız yüzünü öteye dönüp, hemen bir beze yanağının allığını, dudağının boyasını silip «Ben

— En az et yiyen, en az yumurta yiyen millet bizmişiz...
— Yaaa... En çok ne yiyormuşuz?..
— Birbirimizi!

hiç boya sürmem ki abla...» diyor.

«Dur hele, babana bir danışalım da...»

«Aman abla, Kadri'ye babam dünden razı.»

Kızın babası duyunca «Vaaay, demek Kadri bizim hemşerimiz öyle mi, oh, oh... Gelse bir buraya da bizim takımı çalıştırsa, bak o zaman Çaysporu nasıl ye-

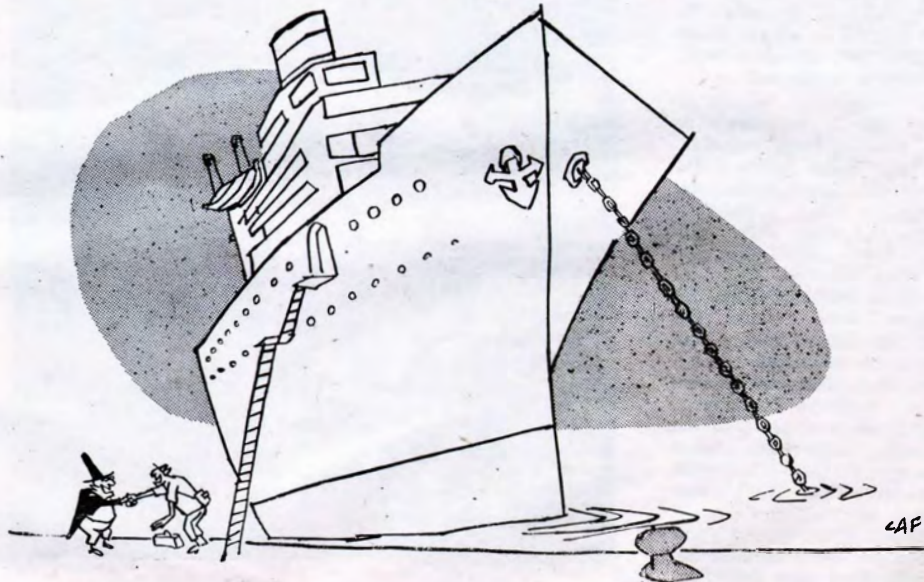
neriz vızır vızır» diyor. Çayspor dediği, komşu kasabanın futbol takımıymış, onların takımını da hep yenermiş. Halam kızı «Buraya gelir gelmesine ama, burada ne iş tutar?» deyince adam «Dârı dünyada bir dene kızım var, damadım demek oğlum demek» diyor.

Derken benim kızların Kadri'nin kızları olduğu kasabada ya-

yılıyor; artık kızlar el bebek gül bebek, topçu Kadri'nin kızları diye el üstünde tutuluyor, yedirenin içirenin, giydirenin hesabı yok. Çocukların yüzüne renk gelmesi endanmış.

Benim bu olanların hiçbirinden haberim yok. Halam kızı da, duyarsam razı gelmem de evlenmem diye bana bir şey anlatmıyormuş. (Arkası var)

Enayiler Kralı geldi. — Gazeteler —

— Bendeniz Enayiler Kralı...
— Bendeniz de Açık gözler Kralı!

Şekerparem Benim!..

Elemente fiş, kem gözlere şiş!.. Allah, sokakta nazardan, alış-verişte pazardan, plajda yazar-dan saklasın!.. Hele benim gibi yaz meyvesine düşkün ağgözlü yazarlardan yalnız Allah değil, kullar bile saklasın seni, e mi?... Ruh-u revânım, âfet-i devrânım benim, o ne biçim endâm, o ne biçim mayo öyle?!.. Mayonun mayhoşundan, gözlerin sarhoşundan oldum olasıya hoşlanırım ama, böylesini de hiç görmedim!..

Öfff be!.. Yine fenalık bastı!.. Canına okuduğumun matema-tikçisi, gelse de görse eşkenar üçkenleri... Biçimli daireleri... Yöndeş açıları... Matematik ye-rine aşkometik okutsaydı ya; o biçimli çemberlerinin yarı çapını pi adediyle çabucak çarpabilir, dairelerine teğet, çizgilerine paralel olabilirdim belki!.. Künyeni tanımadan bünyeni tanı-mak benim için dünyanın en büyük felâketi!.. (Ne dersin, bir nükleer deneme yapsak mı acaba?) İzin ver de şu gömleğimin alt düğmesini açım be abla!.. Suhunet, güneşte kaç, bilmiyo-rum ama bendeki gölgeliklerde termometreyi patlatacak kadar yükseldi... İnlanmıyor musun?... Yalan yok bizde imanım, ben partici değilim, politikacı de-ğilim, sebze halinde kabızmal hiç değilim!.. Ne o?... Niye dudacı-nı büktün?... Sebzelerden ve sebzecilerden hoşlanmaz mısın?... Ben de hoşlanmam şekerim!.. Ham meyveler dururken pörsü-müş sebzeleri yemek için mide lâzım!.. Sebze yemeklerine boş ver sen!.. Denizden sonra nasıl da acıkıyor insan?... Acıktın mı sen de?... Ben de acıktım, hem öylesine doyumsuz bir acıkma ki bu!.. Piliç kızartmasına bayı-lırım ben!.. İstersen oturtma da yapabiliriz... Kuzu sarması mı dedin?... Bu kadar aç insanın içinde kuzu sarması olur mu yavrukuzum?... Yalnız onların gözleri üstümüzde kalmaz, üste-lilik lokmalar bile boğazımızda kalır... En iyisi Güveçte Piliç!.. Yemek tarifelerini çok iyi bili-rim... Kaynanam öğretmişti es-kiden.. Bilirsin ya sosyal adalet meselesi!.. Şey.. ne diyordum... Güveçte Piliç, değil mi?...
Kum tenceresinde evvelâ bi-raz yağ eritirsin.. Tereyağı da olur, iç yağı da, krem yağı da... Erittin mi? Sonra pilicin kolla-rını, butlarını, sırtını, belini, ora-sını, burasını iyice yağlarsın!.. Yağladın mı? Biraz daha yağla hayatım, biraz daha!.. Sonra da aşikio ilâve edersin.. Ama bu «H2O» biraz tuzluca olacak.. En iyisi deniz suyu... Hepsi var içinde... Pilici deniz suyuna dal-dırır daldırır çıkarırsın...

Sonra tekrar kum tenceresine koyarsın, yağlarsın yeniden... Bir çay kaşığı ruj, bir tatlı ka-şığı pudra, biraz rimel, biraz kimyon ekersin üstüne... Dokun-ma kızsın pilic!.. Bir yandan kızarıırken bir yandan da hayâl kurabilirsin!.. (Her zaman kum-ların üstünde köprü kuracak de-ğilsin ya!.. Kimi saat kurar, ki-mi çadır kurar, kimi hükümet kurar, kimi yuva kurar, kimi kendi kendini kurar... Kimi de

YAZ MEKTUBU

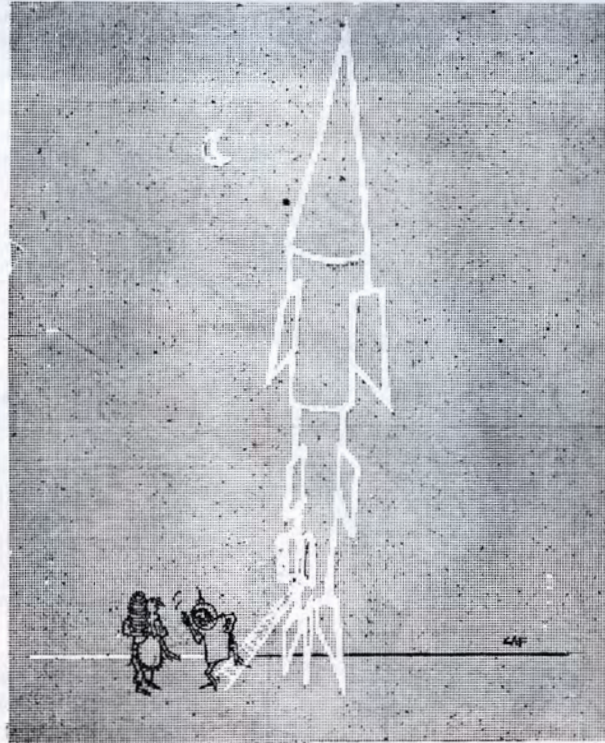
iskambil kâğıtlarından şato ku-rar bu dünyada!..) Kurdu mu?... Ne kurdu söylese?... Bırak utanmayı, hadi söyle ne kur-dun?... Ayıp şey mi?... Çok ayıp ettin doğrusu!.. Plajda ayıp şey kurulu mu be?... Sen nasıl ka-dınsın, nasıl vatandaşsın sen?... Şimdi telefon edip savcıyı çağır-sam, hapi yuttun demektir!.. Hem bu, denizde yuttuğun su gibi de değildir!.. Bir ehli-vukuf raporu, bir iddianame, «Müste-hcen hayaller kurmak»tan doğ-ru Paşakapısı'na!.. Paşa kapıları da tekin değildir haaaaa!..

Eyvaaaaaah!.. Tencere dibini tutmuş!.. Kızart dedimse bu ka-dar da kızart dedim ki ben sana!.. Ayıp şeylerden hayâl ku-rup duracağına tenceredeki pili-ci sallasaydın ya biraz!.. Yanmış, marsık gibi olmuş!..

Marsık dedim de kömür akh-ma geldi. Siz kömür aldınız mı?... Biz almadık daha!.. Kar-nemiz yok ki!.. En iyisi şimdi-den bol bol yanmak... Of be, hava da amma sıcak bugün!.. Yalnız gözlerim ve derim değil

içim bile yanıyor!.. (Buz gibi gazooooooooozzzzz!.. Harareti sön-dürüyor!..) İster misin bir de fa hararetimizi söndürelim?... Ölümlü dünya bu ikigözüm, bu kadar kavrulmaya değer mi?... Kavrulmaya döneceğiz nerdeyse... Hey babam heyyy!.. Şu kum-la-ra bak, plaj değil kavrurma pa-nayırı... Dünya üzerinde ne ka-dar et cinsi varsa hepsi sıralan-mış!.. Keklik eti, bildürüm eti, öküz eti, manda eti, domuz eti, tavuk eti, serçe eti... Sucuk, sa-lam, sosis, ıskaralık, köftelik, pırzolak, dönerlik... Her çe-şidi var! Kavrulmaktan kurtul-mak için kabinlere sığınmaktan başka çare yok!.. Benim buldu-ğum kabin de o kadar küçük ki!.. Nerdeyse başım tavana de-gecek!.. İster misin bir aile ka-binine geçelim?... Kabindeki istifalara ne dersin, ha?... Kara-sapan gitti, Ağanoglu gitti!.. Gi-deceklerini kendileri de bilmi-yorlardı ama, gittiler işte!.. Ev-lerindeki radyodan istifalarını dinleyince gittiklerine kendileri de inandılar!.. Sen de öyle yap-

Fezada kadın!

Kadın — Ben dönüncüye kadar bütün bulaşıkları yıkayıp bitireceksin herif!

ma e mi?... Hiç haberim olma-dan beni ansızın kabine dışı bı-rakırsan küserim sana!.. Göz göre göre koalisyonlarını sine-ye çekeceğiz, fakat sen de biraz insafli ol!.. Eyvaaaah, sigaram da bitmiş!.. Sen giyinene kadar bir paket sigara aldırayım bari!.. (Buz gibi gazoooooooooz!.. Otuz iki dişe keman kaldırıyor!.. Meyveli gazoooooooooz!..)

Ne çabuk giyindin öyle?... Aaaaa!.. Yalnız sen değil, her-kes giyinmiş ben sigara alana kadar!.. Şu kadına bak! Eski saraylılardan olduğuna kalı-bı-mı basarım!.. O ne şıklık, o ne ihtişam öyle bu yaşta?... İsmi mutlaka Bezm-i âlem Hanume-fendi olmalı... Ricali devlet-i şahânenen haşmetlü, saadetlü, şehvetlü Bezm-i âlem Hamfendi! Ham meyveden hoşlanırım de-dim ya, sen dediğine bakına be-nim, pek aç gözlüyümdür ben!.. Pek olgunlaştığı için dalından düşen meyvelere de bayılırım!.. Hadi be sen de!.. Şimdi de kıs-kançlık numaralarına başlama!.. Bayılırım dedimse hemen diş-lemedim ya meyveyi... Söz ge-lişi... İçimden geçeni söylerim ben... Ne yapım, huyum kuru-sun!.. Mayonu ne yaptın, kuru-du mu?... Bırak kaşlarını çat-mayı da cevap ver!.. «Senin na-zarında beş paralık kıymetimin yok!..» mu diyorsun?... Ne mü-nasebet!.. Şu İtalyan menşeli sutyenin en azından 40 lira eder!.. Kendinden desenli perlon külotun da 30 kâğıt etse ne ya-par?... Kırk otuz... daha, etti mi 70?... Sağlamından 50 kâğıt da kombinezonunu say, etti mi 120? Ya şu kenarı simli zarif plaj terliklerin... 50 lira da on-ları say... 120, 50 daha etti 170... 15 lira da kadife havlun... 185... 15 de gözlüğün, etti 200 lira!.. Plastik çantanla mayonu da 100 kâğıt saysak, tamamı tamamina 300 lira!.. Bir de beş paralık kıymetimin yok diyorsun!.. Vur-guncu mu sandın beni sen?... Sandviç yer misin?... İstersen konserve balık açtıralım büfe-de?... Hayır mı?... Canım ister-se... Ben nasıl olsa yazımı bitir-dim... Başkaları da seni bitirsin inşallah, e mi?...

Şemsi BELLİ

Nereye

Apartman kapısına bir kam-yon yanaşmıştı. Üç numaranın genç oğlu, eşyaların yerleştiril-mesine bakıyordu. İki numara-nın ihtiyar kircacı, komşusuna sordu:

— Sayfiyeye mi gidiyorsunuz?

Uysal genç

Delikanlı, nezaketle cevap ver-di:

— Hayır efendim, yazlığa...

Delikanlı gözleri dönmüş, plaj-da önüne gelene soruyordu:

— Bizim kıızı gördünüz mü?...

Biri sordu:

— Hangi kız?

Delikanlı uysaldı:

— Püh, dedi, hangi kız olursa olsun...

Dirimiz Nasrettin Hoca

Yarın, 5 Temmuz Cuma, Nasrettin Hoca günüdür. Pîrimiz, sevgiler ve saygılarla anılacak. Vefalı torunları Akşehir gölüne yogurt çalacaklar. Tutarsa, Türk yogurtunu bütün dünyaya ihraç eder, beş yıllık kalkınma planımızı daha kolay başarırız.

Akbaba iki karikatür ve birkaç yaşadığımız güne yakıştırılmış fıkra ile sevgili hocamızı anıyor. Büyük hâtırası önünde fırçalarımız ve kalemlerimizle selâm duruyoruz.

Hoca Florya Plâjında

Nasrettin Hoca büyük bir şirketin genel müdürü idi:

Bir gün, bir türlü çarşaftan çıkaramadığı karısı ve son derece sık mayolu daktilosu ile Yörükali plâjında sandalla dolaşıyordu.

Sandal, hafif bir rüzgârla dalgalanınca, telâşlanan karısı gülümseyerek sordu:

— Hocacığın, bir fırtına çıksa, Allah korusun sandal devrilse, biz denize dökülsek, önce hangimizi kurtarırsın?.. Beni mi, daktilonu mu?

Hoca hiç istifini bozmadan karısının sırtını okşadı:

— Yahu, sen eskiden Akşehir gölünde iyi yüzerdin, değil mi karıcığım?

Hoca ağaçta

Nasreddin Hoca bir gün bir ağaca çıkmış, testere ile oturduğu dalı kesiyormuş.

Birisi demiş ki:

— Yahu sen ne akılsız adamsın... İnsan oturduğu dalı keserse kendi de onunla beraber yere düşmez mi?

Hoca cevap vermiş:

— Üstümdeki dalı kesmeğe çalışsam da takimile kafama yıkılsa daha mı iyi olur?

Hoca ve kazan

Nasreddin Hoca bir gün komşusundan bir ödünç kazan almış ve ertesi gün bunu bir küçük tencere ile beraber sahibine iade etmiş.

Komşu — Bu nedir? diye sormuş.

Hoca — Kazan doğurdu. Bu onun yavrusu, demiş.

Birkaç gün sonra Hoca komşusundan tekrar kazanı istemiş.

Komşu cevap vermiş:

— Bizim kazan emzikli... Malûm ya geçenlerde devlet-hanede doğurmuştu. Taze lohusayı kırkını geçirmeden yavrusundan ayırıp işe göndermek vicdana sığar bir iş değildir.

Hoca kazanın kırkını geçirmesini bekledikten sonra tekrar komşuya baş vurmuş.

Fakat bu sefer şu cevabı almış:

— Hocam ahır zaman kazanları huylarını değiştirdi. Doğuran kazanın bir gün ak-lına esip vefat etmesinden de korkulur. Onun için kusura bakma... Kazanı veremiyeceğim.

— Hocam bu plân yürür mü ne dersin?
— Yürür ama, önce pilâvırları yürütmek lâzım!

Hocanın kuşu!

Hoca — Yahu komşular son zamanda bana bir kuş merakı geldi. Sevabınıza bana bir kuş hediye edin de besliye-yim, demiş.

Komşular — Hoca kusura bakma. Bir kuşumuz var ama başka kuşlara pek benze-mez. Ötesi berisi biraz uzun-cadır, demişler ve yakaladıkları bir hacı leyleği hocaya hediye etmişler. Hoca leyle-ği uzun uzadıya ölçüp biçtik-ten sonra eline bir makas a-larak evvelâ gagasını, sonra bacaklarını kesmiş ve bu manzarayı bir zaman sey-re-derek içini çekmiş:

— Yazık!.. Seni kuşa ben-zeteyim derken Basın hürri-yetine benzettim, demiş.

Hoca şarkı söylüyor!

Nasreddin Hoca bir gün hamamda göbek taşına otu-rarak şarkı söylemiş, kubbe-ler garip akisler yaptığı için Hocanın sesi kendine pek hoş gelmiş ve:

— Radyomuzun ıslahı çare-sini buldum, demiş, hiç vakit kaybetmeden radyo merke-zimize bir göbek taşı ile bir kubbe yaptırmalı!..

Altıncı katta

Nasrettin Hoca, Spor Toto-da iki kere 13 tutturmuş, beş yüz bin lira kadar para ka-zanmıştı. Gitti, Kadıköyünde bir apartıman yaptırmaya başladı: Bir katında kendim oturur, öbürlerini de kiraya verir rahat ederim diyordu...

Tam altıncı kat yükselmiş-ti ki, sokaktan biri seslendi:

— Hocaaa...

Hoca, damdan eğilip baktı: Tanımadığı birisiydi bu.

— Efendim, dedi...

— Biraz aşağı teşrif eder misiniz?

Hoca, henüz parmaklıkları yapılmamış merdivenlerden duvarlara tutunarak döne dö-ne indi: — Buyurun...

Adam boynunu büktü ve pişkin bir sesle:

— Fakire bir sadaka, de-di...

Hocanın cinler başına çık-mıştı:

— Biraz yukarı teşrif eder misiniz? Dedi.

Kendi önde, dilenci arka-da altıncı kata çıkınca, Hoca, terlerini silerek karşısındaki adama döndü ve o her za-manki zarif gülüşü ile merdi-venleri gösterdi:

— İna-yet ola!..

— Hocam bu konuşur, onun ne marifeti var?..
— Bu mu? Bu da düşünür, derin, derin düşünür!..

Haberler :

**Zeki Müren
Ameliyat Oluyor**

Ünlü ses sanatçımız Zeki Müren'in yakında Viyana'ya giderek, bir estetik ameliyatı geçireceğini üzüntüyle haber aldık.

Türkiye'de muayene olduğu mütehassıslar, Müren'e burnunun çok büyüdüğünü ve mutlaka bir ameliyat geçirmesinin gerektiğini söylemişlerdir. Geçenlerde bitirdiği Bahçıvan filminden 300.000 lira alan değerli sanatçı doktorların ve dostlarının tavsiyesine uyarak, Viyana'da bir burun ameliyatı geçirmeğe razı olmuştur.

Ancak tanınmış estetik cerrahi uzmanları, başarılı bir ameliyat ile Zeki Mürenin burnu küçültülebilse bile, piyasanın bu rağbeti karşısında, birkaç ay geçer geçmez, yontulan burunun, budanmış ağaç gibi eskisinden fazla büyüyeceğini söylemektedirler!

* * *

Paris'te bir şair

Paris (Akbaba Özel Muhabiri Pol Virjini bildiriyor): Türk Şairi Atilla İlhan Türkçe-Fransızca karışımı yazdığı şiirlerle Parisin sanat çevrelerini ve gece klüplerini altüst etmiştir. Geçen hafta içinde «Paris Soire» gazetesi Zabıta Haberleri sütununda genç şaire çift sütun altı santim yer ayırarak, Paris'te bulunduğu esnada çıkardığı kavgaların tam bir listesini yayınlamıştır.

10

AKBABANIN ANKETİ: 2

Aşka inanıyor musunuz - Aşk nedir?

Aşk, yüzyıllardır sanatçıların en büyük ilham kaynağı olmakta devam ediyor. Biz de anketimizin ikincisini bu konuya ayırdık. Tanınmış sanatçılarımızın ve ünlü kişilerin sorumuza verdikleri cevapları sunuyoruz:

Refik Halid Karay (Romancı):

İnanmasına inanıyorum, ne olduğunu söyleyemem.

Behçet Kemal Çağlar (Şair):

İnanıyorum aşka - İnanmasaydım keşke.

Aşığım kaç senedir - Sorulur mu aşk nedir?

İlhan Selçuk (Yazar):

Bunca memleket meseleleri arasında aşkı düşünecek vakit bulamıyorum.

Doğan Nadi (Yazar):

Gel, içelim şimdi şair,

Düşünelim aşka dair.

İlhan Berk (Şair):

Benim kentimin prensidir aşk.

Haldun Taner (Hikâyeci):

Eskiden inanıyordum. Şimdi vakit bulamıyorum.

Türkân Şoray (Aktrist):

İnanmaz olsaydım!

Leylâ Sayar (Aktrist):

Erkeklerle inanmıyorum ki aşka inanayım!

İnanmıyorum ki ne olduğunu bileyim!

Orhan Boran (Gülü tarife ne hacet):

Ne çiçektir biliriz.

Fazıl Hüsnü Dağlarca (Şair):

Hem inanıyorum, hem inanmıyorum...

Metin Oktay (Futbolcu):

İnanıyorum: Aşk, bir futbol topudur!

Turgay Şeren (Millî Kaleci):

Aşk bir kaledir.

Çetin Altan (Yazar):

İnanmışım ne olacak? İnanmamışım ne olacak? Sen bu gidişle kalkınacağımıza inanıyor musun, onu söyle!

Bedîa Muvahhit (Aktrist):

Amour, amour, amour.. İnanıyorum chérie!

Belkis Söylemez (Benli):

Aşk bir sanattır. İnanmaz olur muyum hiç!

Göksel Arsoy (Aktör):

İnanırım. Ne olduğunu filmlerimde anlatmaya çalışıyorum.

Hiç seyretnediniz mi?

Haldun Simavi:

Evet, inanıyorum... Ama Nasrettin hoca gibi!

Oya Tarı (Aktrist):

Ben çok inanıyorum. Ne güzel şeydir aşk. Di mi?

Behiye Aksoy (Ses San.):

İnanıp inanmadığımdan size ne? Ne olduğundan bana ne?

İnci Birol (Dansöz):

İnanıyorum şekerim. Sana da inanıyorum, aşka da. Ne olduğunu sen yazıver benim yerime.

Lâle Oraloğlu (Aktrist):

İnanmıyorum. Koskoca bir yalandır.

Semih Balcıoğlu (Karikatürist):

İnanmakla inanmamak arasındayım.

Lüks Nermin (Hayırsever, sanatsever):

Kızlara sor, onlar daha iyi bilir.

Faruk Nafiz (Şair):

İnanmak üzereyim. Öğrenmek üzereyim.

Bülent Ecevit (Bakan):

Siyasette aşka yer yoktur. İngiliz Bakanının hâlini gör-dünüz.

Bana sorarsanız:

İnanmıyorum. Bilmiyorum:

TAŞLAMA

İnsan yapısı bu
Bozulur efendim bozulur
Kol saati de bozulur
Meydan saati de bozulur
Hattâ beyefendinin
Eşref saati de bozulur
Şu yelkovanlar varken
Şu akrepler varken.

Ü. Y.

**Haldun Dormen Şekspir'i
sahneye koyuyor!**

Bu mevsim sahneye koyduğu hafif komedilerle sanatseverliğini ve gişeseverliğini bir kere daha ispat eden Haldun Dormen'in önümüzdeki mevsim Şekspirden bazı pasajları da sahneye koyacağı söylenmektedir.

Bu teşebbüsün İngilizlerle aramızı açmasından endişe eden bazı vatandaşlarımız büyüklerimize bağlılık telgrafları çekerek bu faciaya mâni olunmasını istemişlerdir. Bir muhabirimiz hâlen turnede bulunan Haldun Dormen'i Gaziantep'de kebabçı Hüsnü'nün dükkânında bularak bir demec vermesini rica etmiştir. Dormen, kebabını bitirdikten sonra muhabirimize «Şekspirin bir büstünü ısmarladım. Bitince sahneye koyacağım, buna kimse karışamaz» demiştir.

Ölen kış gömünce küllerine ocağın,
Bakın, hayat fışkırdı koynundan dört bucağın!..
Tül çoraplar düşmanı oldu kızgın sıcakın,
Hasretini çekiyor hepsi de bir bacağın!..

Güneşten yıldız ayaz.. Manolyalar bembeyaz..
Bir güzel kadın gibi elini uzattı yaz!..
Çoktan erik tadıldı, dalları bastı kiraz..
Bizi bekliyor Boğaz.. Gelin, gezelim biraz!..

Bahçeler cennet bağı.. Bunaltmayan bir ısı..
Arıları çıldırttı çiçeklerin sayısı!..
Nasıl târif edeyim Haziranı, Mayısı:
Elimizde bir güldür, dilimizde kayısı!..

Bu serin kıyılarda erişince Temmuz,
Haşlayın ıstakozu, koyun rakıyı buza!..
Körpe salatalığı şöyle batırın tuza..
Nöbet şekeri gibi, ne buyrulur karpuz?..

Güzel buluyorsak da Tarabya'yı, Bebek'i;
Daha cana yakındır Anadolu eteği:
Altı yüzyıl çınlatmış şarkısı gök kubbeyi..
Sükün, şiir köyüdür mesalâ Beylerbeyi!

Kıyıda ünlü saray.. Bizi açmaz burası:
Geçmiş düşünmenin şimdi değil sırası!..
Tepede baş döndürür Boğaz'ın manzarası,
Ömür boyu silinmez bu günün hâtırası!..

Her gönül dolaşırken bir sevginin izinde,
Başlar aşk macerası bu gece denizinde:
Mehtabı yatıracak bir kız gibi dizinde,
Sonra öpüşecekler Kanlıca körfezinde!..

Yürü.. Sana can versin göğsünün her soluğu,
İstersen Çubuklu'da tütürelim çubuğu?..
Kıskanmasın diyerek felek bu yolculuğu,
Olmuş mavi mineler birer nazar boncuğu!..

Dağılıp kalmıyacak gamın da, kederin de:
Rüyalar göreceksin bu semtin her yerinde!..
Göksu'da, çınarların nefti gölgelerinde,
Çek bir öğle uykusu çimenler üzerinde!..

Devleti, saadeti arar mıyım uzakta,
İşte divan duruyor ağaçlar hep ayakta!..
Hüner, koltuğa değil, toprağa oturmakta..
Benim şampanyam çağlar yazın Karakulak'ta!..

Necdet Rüştü Efe

Kiralar serbest bırakılıyor. (Gazeteler)

— Serbestte galip!

— Boşuna beklemeyin, üzerimde mayom var!

Eski Defterlerden

At!

Baharda şu atlara ne oluyor? Bazı böceklerin ve ker-tenkelelerin, aşk mevsiminde, uzviyetleri zehirle doluğu-nu biliyoruz. Acaba bahar atların da mı kanını zehirliyor? Senenin onbir ayı yumuşak başlı ve uysal olan at, bahar çayırından ağzına bir tutam ot alınca hassas, sinirli, ürkek ve tehlikeli bir hayvana dönüşüyor. En uzak ufukların arka-sından gelen en hafif bir kısırak kokusunu duyar duymaz, bahar güneşinde renkli tüyleri pırıl pırıl yanan güzel ba-şın burun delikleri korkunç bir iştahla açılıyor, kulaklar huniler gibi dikiliyor ve genç kısnemeler bir bahar fırtı-nasının gök gürültüleri gibi yeşil ovalarda uzun uzun akis-ler yapıyor. Aşk mevsimi boyunca, hemen bütün dört ba-caklılar gibi bu zavallı asil hayvanın bir dakika rahatı yoktur.

Şükretmeli ki insan, böyle belirli bir aşk mevsiminde bağlı değil. Öyle olmasaydı, baharın kokuları havalara da-ğılır dağılmaz kuduracak insanın diş ve tırnaklarıyla yıka-cağı medeniyete, her sene, bahardan sonra yeniden başla-ması lâzım gelecekti!

Ahmet Haşım

TİRYAKİ SÖZLERİ

- * Saklanan çirkinlik iki kat çirkin görünür!
- * Altından her zaman kendini gözet: Zehiri hiçbir zaman teneke kupa içinde sunmazlar!
- * Yalnız kendisini düşünerek dost arayan hizmetçi arıyor demektir!
- * Öyle yaşa ki, az bile yaşasan yaşamış olasın!

Cenap Şahabettin

Erkek — Ne tuhaf kuş bunlar, korkmadan etrafımda dolaşıyorlar...

Kız — Onlar bile kafese koyamayacağını anlamışlar demek!

- Emmioğlu, gara eşeği nittin?
- Sattım da parasınnan bu metiresi duttum!..
- İş anam!.. Bizim sarı ineklen trampa idemin?!

Şair Eşref

Hiciv edebiyatımızın tek dâhisi şair Eşref'tir. 1843 de doğdu, 1911 de öldü. Bu hesapça, Abdülhamid'i:

Padişâhım, öyle alçaksın ki sen,
İzzet-i nefsin Arap İzzet gibi,

musralarıyla hicveden Eşref, meşrutiyetin ancak üç yılını yaşamış ve:

Doğdu, hürriyet konuldu bir perişanın adı!

Diyip gözlerini yummuştur.

Manisa'nın Kırkağaç kazasına bağlı, Yayaköy'de doğan Eşref'in babası, dedesi de hazırcı, zarif, ince, nükteci insanlarmış.

Eşref'in tahsili azdır. Kısa bir süre Hatuniye medre-sesinde okumuş, sonra vazgeçmiştir. Tam 25 yaşına kadar zeybek esvabıyla gezen şair, sonra Manisa tahrirat kâtip-liğine tâyin edilince kılık değiştirmiştir.

İstanbul'a 32 yaşında gelen Eşref, imtihanla Fatsa'ya kaymakam olmuşsa da tutunamamış, azledilmiştir.

İstibdadı bombalayan korkunç hicivleri yüzünden bir ara hapse girdi ve girerken şu beyti söyledi:

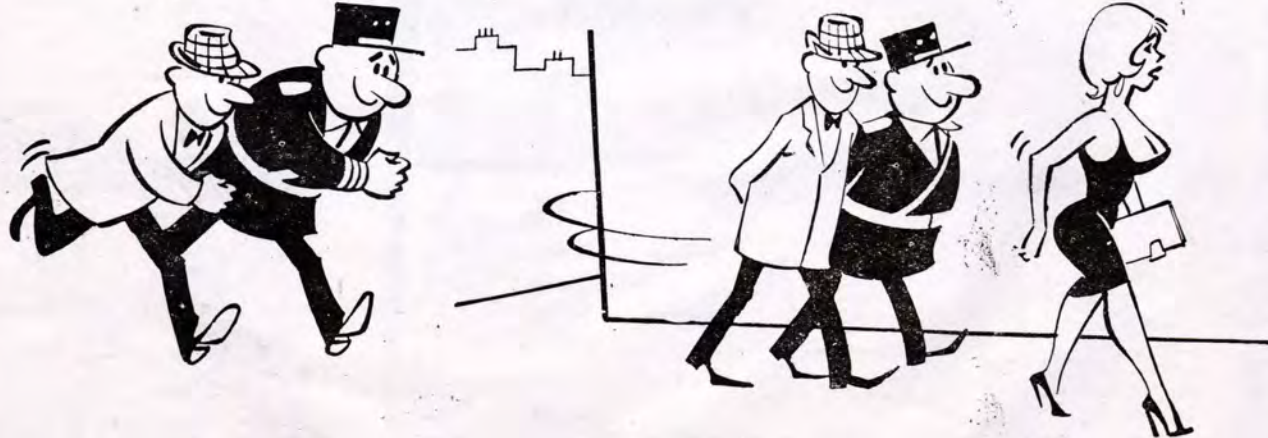
Huda şahit ki haksız verilmiş hükme kurbânız,
Açıl ey bab-ı mehterhâne! Geldik, biz de mihrânız!

Bir aralık Mısır'a kaçan şair, oradan Avrupa'ya geç-miş ve 1908 de meşrutiyet ilân edilince yurda dönmüştür.

Eşref'in bir oğlu vardı: Adı Mustafa Şatım.. Onun için cahil diyenlere, Eşref'in verdiği şu güzel cevaba bakınız:

Oğluma cahil diyenlere:

Rahm-ı mâderden nasıl çıktıysa hâlâ öyledir:
Gezmeden seyyâh-ı âlem, bilmeden allâmedir!
Çok mudur mektepten olmazsa şehâdetnâmesi:
Eşrefâ!.. Oğlum için nâımın şehâdetnâmedir!

Yazısız hikâye

I.
Elinde gazete, oturdukları sipsivri apartmanın minare merdivenini hatırlatan, dönemeçli, trabzansız, dimdik merdivenini koşarak çıkarken, nefes nefese haykırıyordu:

— Anneciğiiiim, anneciğiiiim!
Ne vardı? Ne oluyordu? Sabah, akşam, vakitli vakitsiz, alaturka, alafranga şarkılarına, türkülerine alışıklıkları kızda ne vardı bugün?

— Anneciğiiiim, anneciğiiiim!
Birisini mi kovalıyordu? Kaçırılmak mı istenmişti? Etinden et mi koparılıyordu?

— Anneciğiiiim, anneciğiiiim!
Katlardaki genç yaşlı, kadın, erkek, kız, oğlan kiracılar, hatâ siyah bıyığı, sol kaşına eğik kasketiyle çapkın ev sahibi, bacakları varisli karısı, erkek suratlı kızı, kız yüzü oğlu kapılarının önüne fırlamış, merdiveni koşarak çıkan kızın savrulan etekleri altından beyaz beyaz, diri diri, gözükp kaybolan bacaklarına bakıyorlardı. Elinde gazete varmış, «Anneciğiiiim, anneciğiiiim!» lerdən başka,

«... Bak ne yazıyor gazetede, on altı yaşında işçi kızlar arıyorlar benim gibi!» de diyormuş. Duymuyor, anlamıyorlardı. Karırlarla anneler, kocalarıyla oğulları için tehlikelerin en büyüğü olan bu bembeyaz, tombul tombul bacakları görüp baştan çıkmasın, şeytana uymasınlar diye, kocalarıyla oğulları içeri sokmağa çalışıyorlardı.

— Anneciğiiiim, bak ne yazıyor gazete. On altı yaşında, benim gibi bir kız istiyor bir kitapçı!

Günlerden pazardı. Otuzla otuz beş arası anne, mutfakta, en küçük kızının başını sabunluyordu. Temmuz sıcak bir yandan, üzerindeki tenkede su ısınmakta olan gazocağının gaz kokulu sıcaklığı öte yandan, kadın kan tere batmıştı. «Anneciğiiiim, anneciğiiiim!» lerle ötekilerin ses kalabalığı, sesin sahibinden çok önce anneye ulaşmıştı:

— Bak şu deliye, bağırıp durmasın. Vallahi kalkarsam parçalarını onu!

Ortanca, bir sinema dergisine bakıyordu sedire yüzü koyun uzanmış. Mavisi soluk kloş etekliği altında çıplak, dolgun bacakları. Sırası mıydı, sırası mıydı şimdi? Hiç mi rahatlık yoktu şunlardan Allah kahretsindi böyle evi de, anneyi de, ablayı da!

Tam kapıda, iki yaş büyüyle karşılaştı:

— Nerde annem?
— Ne bağırıp duruyorsun?
— Annem nerde diyorum be?
İçerden «Anne»nin sesi:
— Cehennemin dibindeyim, diye gürlledi. Ne bağırıp duruyorsun kız?

Koştı: Fıstıyla yanmakta olan gazocağının gaz kokulu sıcaklığı, temmuz sıcaklığı, annesinin alnıyla gerdanında tomur tomur terler, mutfak penceresinden gözüken temmuz güneşli alt alta, üst üste evler kalabalığı, daha uzaklarda kımlıtsız mavi deniz.

— Bak ilân var. On altı yaşında işçi kız arıyor bir kitapçı!

Filiz

Orhan Kemâl

Güneş vurdukça yeşile çalan elâ gözleri pırıl pırıl. Gözlerindeki pırıl pırılık asıl içinde onun. İçinden vuruyor dışa. Seviniyor, coşuyor, duramıyor yerinde. Annesi neden ilgilenmiyor? Niçin onun gibi sevinip «Aferin kızım. Demek iş buldun? Aferin sana, aferin kızım. Babana, bana yardım edecek kadar büyüdün demek artık? Aferin, aferin, aferin!» demiyor, işini gücünü bırakıp kızının boyuna sarılmıyor, öpmüyor yaklaklarından?

— Duydun mu anneciğim? On altı yaşında, benim kadar yâni!

Anne habire küçük kızının başını sabunluyor. Duymuyor mu söylediğini? Sağır değil ki!

— Anne, anneciğim, duyuyor musun?

— Duyduk.

— Neden kadar bir kız arıyorlar!

— Ne olmuş arıyorlarsa?

— Fena mı ben de çalışırım.

— Suyu görmeden paçaları sıvama!

— Neden?

— İşe girdin mi? Yarın başlıyor musun?

Sahi, bak bunu düşünmemiş-

ti. Bu gazeteyi İstanbul'da en az beş, on bin genç kız okuyacak. Bu beş on bin genç kız arasında da herhalde, bir iki bin, haydi haydi bir iki yüz on altısında kız bulunacaktı. Bu bir iki yüz on altısındaki kızların içinde o da bulunsu bile, ne beliydi iş verenin işe onu alacağı? İçinde sanki bir lâmba kısıldı. Gözlerinin yeşile çalan elâsi söndü. Elinde gazete, mutfaktan yavaşça çıktı. Sedire açığı dergiyi kapamış habire Brigit Bardot'nun nasıl yıldız olduğunu okuyan kardeşinin yanına geldi.

— Ne okuyorsun?
— Görmüyor musun?
— Brigit'i mi? Doyamadın gitti şuna!
— Eee... Kafamı karıştırmalı!
— Yaa, böyle oldu demek?

Kan festivalinde:

— Şu sinema yıldızlarına bak: milyonlar kazandıkları halde Bikinilerini her yaz küçültüyorlar!

Sertiçe döndü:

— Ne var?
— Niye idleniyorsun?
— Sen okurken ben gelsem, kafamı karıştırsam...
— Peki peki. İşe girince, ablam ablam, çaça pabuç al dersin!
— Gir de alma, şimdi rahat bırak beni...

Girecek, ne yapıp yapıp girecek, görecekler. Girdikten sonra da onların yüzüne bakarsa! Bakmayacak işte. Babası kızsın, dövsün isterse, bakmayacak. Sabahieyin erkenden kalkıp, elini yüzünü yıkayacak, saçlarını tarıyacak, o zaman elbette çeşitli eteklikleri, bulûzları olur, her gün birini giyecek... Peki ama, o işe gidince şu pis kız ondan habersiz giymez mi eteklikleriyle bulûzlarını? Annesi ama, annesi de ona dost değil ki. Dost olsa, «Cehennemin dibindeyim. Ne bağırıp duruyorsun kız?» demezdi. Yalnız bu mu? Her zaman azarlar, evi ona süpürtür, elinden gelse bulâşıkları bile ona yıkatar. Annesi, kardeşi, babası, hiçbirisi dost değil. Babası her Allahın günü: «Evin içinde at gibi dolaşmaktan usanmadın mı? Bir iş bulup ne zaman çalışacaksın?» demez mi? Neyse canım, çalışacak işte. Çalışacak ama, çok çok... Herhalde haftada elli lira verir adam. Elinin yirmi beşini babasına, kalır yirmi beş. Yirmibeşin onunu taksitçiye, kalır on beş. On beşle... Sinemaya gider cumartesileri.

— Seni götürmeyeceğini işte! Brigitte'den başını kaldırdı:
— Kimi?
— Seni.
— Nereye?
— Sinemaya.
— Ne zaman?
— İşe girince.
— Hah hah haaay. Güleym de araya gitmesin bari. Kız sen delisin be, vallahi delisin ha!
— Deliyim, evet. O zaman başlarsın ama köpek gibi ablacığım ablacığım diye yalvarmağa...

— Ne zaman yalvardım?
— Ayva aldığım zaman yalvarmadın mı? İnkâr et bakalım!

— E, nolmuş? Ben de sana dondurma ısmarlamıştım! Brigitte'ye yeniden daldı gitti.

Dondurma ısmarlamış. Evet, ısmarlamıştı ama, kimin parasıyla? Evde birikmiş eski gazeteleri satmıştı bakkala, onunla. Para kendisinin değildi ki! Ama çalışmaya başlayınca... Çalışmaya başlayınca biliyordu yapacağını. Eteklikler, bulûzlar, iki spor, iki ça ça, dört pabuç. Bir de yüksek topuklu aırdı. Sıkıysa giysin. Vallahi kıymetleri koparır. İsterse annesi onunla birliik olsun. Giydirmez efendim zorla mı? Evet, abla, biliyor ama o da küçüklüğünü bilsin. Ne diye ters ters?

— Pis, dedi.
Gözleri Brigit'de:
— Sensin!
— Kloş, dar dolu etekliğini, spor, ça ça pabuçlarını, yüksek topuklumu bile olacak. Giy de gör!
— Giymem ki.

— Evet giymezsin!
— Giymem tabii.
— Can atarsın ama, hava al-
dırırım sana.

Karşılık alamayışına da kız-
dı. Niye? Ne sanıyordu kendini?
— O üniversitelinin bana ne
dediğini biliyor musun?

Gözleri hep Brigit'de:

— Hangi?
— O işte!
— Hangisi kız?
— Sarışın.
— Yeşil gözlüsü mü?
— Ha...
— Ne dedi?
— Niye söyleyeyim?
— Söylemezsen söyleme!

Umursamıyor mu yani? Do-
muzluğundan. Yeşil gözlü, sarı-
şın üniversiteli için geberiyor
oysa. «Söylemezsen söyleme»y-
mış. Söylemez ama, niye söyle-
meyecek? Duysun, ümidini kes-
sin. İstese onu da, arkadaşlarını
da... ne, tabii düşürür ardına.
İnanmaz mı düşüreceğine? İnan-
masın.

Dayanamadı:

— İstesem onların hepsini ar-
kama takarım!

Birgit'i filân unuttu:

— Yeşil gözlüyü de mi?
— Tabii...

— Zor!

— Kızdırma kafam!

— Kızarsan kız!

Tepesi attı:

— Peki, görürsün. Dün arka-
ma takıldı, Briji dedi, yüz ver-
medim. Görürsün sen... Görür-
sün!

II.

Dokuz yüz altmışın yirmi ye-
di mayısına kadar hiç de içkici
değildi babaları. Çift atlı araba-
bası vardı, V.C. ye kayıtlıydı.
V.C.'den geçtim, çift atlı arabası
yetiyordu. Bütün gün sabahlar-
dan akşamlara kadar Unkapanı
deposundan kömür taşırdı uzak
uzak. Kömür yüklü arabasına
atlayıp dizginleri de toparlayıp
sigarasını yaktı mı, değme key-
fine. Akşamları ter ter, toz toz
dönerdi evine. Yorgun. Ayakla-
rında dokuz yüz kırk üçlerde
düşürüp ucuza satın almış Roz-
velt'ler, evinin kapı eşiğinde çı-
karırdı. Aldırmazdı anneleri. Ko-
caman leğende soğuk su getirir,
erkeğinin kirli ayaklarını yıkar-
ken tiksınmezdi şimdiki gibi:

Adam ekmek, et, domates, pat-
lıcan, elma, armut, şeftali'den
başka altın bilezik, yüzük de
getirdi karısına, küpe de. Ka-
rısını şimdikinden daha mı çok
severdi? Hafta başlarında laci-
vertlerini giyinir, kravat, rugan
iskarpin, takardı koluna karısı-
nı... Çocuklar küçüktü o zaman
ama, iki kardeş ağlamaz, karan-
lıklar bassa bile korkmazlardı.
Korkarlardı doğrusu ya, geç va-
kit ağzları raki, ya da bira ko-
kulu dönen babalarıyla anneleri-
ne korkmadıklarını söylerlerdi.

Korkarlardı oysa. Karanlık-
larla birlikte odaya avuç avuç
küçük kara böcekler saçılırdı
sanki, uçuşurlardı havada. Önce
kara kara, sonları ateş ateş. U-
yurlardı birbirlerine sarılıp. Ka-
ra böcekler düşlerine bile girer-
lerdi. Ateş ateş girerler, kara
kara girerler, üzerlerine çulla-
nırlardı.

Filiz o yıllarda on iki mi, on

üç mü ne.. Boynunda, bir Kara-
gümrük sinemasında gördüğü
küçük balıkçı kız Fani'ninki gi-
bi irice bağlanmış bir mendil,
başında erkek kasketi, bacağı-
nda blucin denen beyaz dikişli
mavi pantolon, ön ceplerinde
sigara paketi, kibrit, arka ce-
binde demiri paslı küçük bir
sustalı. Bu sustahı Atom ver-
mişti ona: «Yanımda bulunsun.
Ben yokken asılan olursa kork-
ma, ver dersini!»

İlk zamanlar «Atom Abi»ydi,
sonraları «Atomcuğun» oldu,
daha sonraları da «Sevgili A-
tom!»

Ne oğlandı be..

Okula orta ikiden bir tekme,
sabahları erken erken fırlardı
evden, haydi bayie. Gazeteler
koltukta, sigaradan kahnlaşmış
sesiyle çın çın öttürürdü İstan-
bul sokaklarını. Ateş gibi girer-
di mahalleye. El yüz yıkarken
görüldü onu Filiz, pencereden.
Babası arabasıyla gitmiş olurdu,
annesi uykuda. Merdiveni kedi
sessizliğiyle iner, dikilirdi kar-
şısına:

«— Ne lan sabah sabah?»

Atom bir avuç ufak parayı
gösterirdi:

«— Var mısın?»

«— Nereye?»

«— Sinemaya!»

«— Varım lan!»

«— Lan deme lan!»

Mahallede hiçbir kız böyle ko-
nuşamazdı Atom'la. Ne hiçbir
kızı? Oğlanlar da. Sıkı mı? A-
tom'du o be, Atom! Baba, ana
hak getire. Amca, dayı, hala, tey-
ze... Bir kocakarı vardı ama,
haminne filân değil. Kocakarı
işte. Yatağını serer, toplar, yi-

yeceğini önüne getirir, kirlisini
yıklar.

Atom'a mahallede hiç kimse
yan bakamazdı. Bir Filiz. «Hi-
yar» derdi, «Aptal» derdi, «Kaz
yumurtası» derdi. «Taş araba-
sı» demişti birinde.

Geceleri Vatan caddesi asfal-
tı kıyısında Çingene çocukları
top oynarlarken, Atom ağız mı-
zıkasıyla Sambalar, Ça çalar, Tin
tin tini mini hanım çalar, as-
falttan fırtına gibi gelip geçen
pırıl pırıl taksilere bakıp ba-
sardı arkalarından gamatoyu.

Ne diye onun da bunlardan
bir tane olmasın?

Olmuyordu işte, olmuyordu!

Olsa, olurse, Filizi atsa içi-
ne, buralardan volta volta.. Ne-
reye? Ne bilecekti nereye gide-
ceklerini? Filizin canı nereye is-
terse! Giderlerdi işte bir yerle-
re.. Deniz deniz, gemi gemi, du-
man duman. Güneşin kan kırmı-
zısı. Kan kırmızısı güneş devri-
lirdi yüksek apartmanların ardı-
na. Kıyı, kıyıda büyük büyük
fiçiler, kayık, mavna, gemi leş-
leri. Sarhoş gemiciler tavlardı
Filiz, Fani gibi. Sarhoş denizci-
ler, ağızlarında pipo, anlaşılma-
yan dilleriyle bütün bütün koka-
rak asılırlardı Filiz'e; Fani gibi.
Ne bilecekler Atom'un sıkılı
yumruklarıyla az ötedeki fiçiler-
den birinin ardında bekledi-
ğini?

Ama şimdi çok uzaklarda kal-
mıştı bütün bunlar. On üç yaşın
buzlu camı ardında!

Şimdi artık ne ağzında hiçbir
zaman yanmıyan sigara, ne ba-
cağında beyaz dikişli daracık
mavi blucin pantolonu, ne boy-
nunda Faninininki gibi bağlı men-

dil, ne de arka cebinde demiri
paslı sustalı.

Atom bile yok artık.

Yıl dokuz yüz altmış bir. Ba-
bası çoktan sattı çift atlı araba-
sını, paraları yedi, işsizdir. Ge-
celeri çok geç dönmektedir evi-
ne. Kime, neye belli belirsiz,
ayıp küfürler ağzında. Annesi
kapıdan karşılamıyor. Bütün
gün yetmiş lira haftalıkla çor-
apta çalışmak... «Acı bana
adam, acı bana. Ben çorap atöl-
yelerinde unutulacak kadın mıy-
dım?»

Babası sarhoştur, küfür gibi
geçer sedirin köşesine:

«— Ne yapalım hanım? Düş-
mez kalkmaz bir Allah!»

Ağlar annesi sedirin ayak
ucunda.

«— Bizi bu hâle getirenler...»

Baba sarhoştur ama, ardım
getirtmez karısına. Bir duyan
olabilir, duyurulmıyacak yerlere
duyuran. Bu dirlikten de olabi-
lirler:

«— Bu da geçer yahu!»

«— Geçermiş... Ne zaman?»

O gece de baba, aylardır ol-
duğunca, gene geç döndü eve.
Anne bitmez tükenmez yamala-
rına dalmıştı, Filiz elinde gaze-
te, iki yaş küçüğü yine Briji'tin
yıldız'lığında, en küçük de se-
dirde uyuyordu.

Anne bakmadı bile erkeğinin
eski Rozveltlerini çıkarışına. Ba-
ba alınmadı değil, çift atlı ara-
banın durmamacasına işlediği
günlerin Kazablankası, Cumhu-
riyeti, Beyaz park'ını düşünüp.
Yalnız bunlar mı? Altın bilezik,
küpe, yüzük.

(Devamı var)

Strip-tiz kraliçesi!

Bayıldığım Cümleler

P İ T İ G R İ L L İ D E N

Adnan Tahir

Elçiliklerden birindeki bir kabul resmine gitmiştim. Toplantının ortalarına doğru kendimi bir gençler grubu arasında buldum. Orta Amerika memleketlerine bağlı kültür ataşeleriymiş bunlar. Dışişleri Bakanlıklarının bu garip memurları ne iş yapar acaba? İşte kimse'nin cevap veremeyeceği bir soru. Ya tahsilleri? Ya içtimai durumları? Ya ihtisasları? Hepsi meçhul. Fakat, bu üç meçhule mukabil bir malumu da unutmamak lazım! Bu sayın ataşelerin ya hükümet çevrelerinde bir yakınları vardır.. ya da hükümet çevreleri ile güzel eşleri arasında bir yakınlık mevcuttur.

Gittikleri yabancı memleketteki resmi görevleri fırsat buldukça kültür gösterisi yapmak, resmi olmayan görevleri de kaçakçılığın her türlüünü denemek suretiyle bol bol para yapmak.

Bu gibi toplantılarda kara, hava ve deniz ataşeleri üniformalarını giyiyor. Fakat kültür ataşelerinin üniforması yok. Ne yapsın zavalıllıklar?... Kendilerine gösterebilmek gayesiyle yalnız bildiklerini değil, bilmediklerini de yüksek sesle söylemek zorunda kalıyorlar.

Bunlardan biri bana Giosuè Carducci ile arkadaş olup olmadığını sordu. Kendisine kısaca izah ettim. İtalya'nın bu ünlü şairi öldüğü zaman ben ancak ortaokul üçüncü sınıftaydım. Aynı zamanda hocalık yapan Carducci ile bu yüzden başbaşa verip edebiyat tartışmalarına girişmek imkânını bulamamıştım.

Telaşlı bir manevra yaparak konuşmayı döndürdü dolaştırdı ve İlahi Komedi'de karar kıldı. Dante mevzuunda hâtaya düşmek ihtimali, diğerlerine nispetle daima daha azdır. Şöyle diyordu:

— «Şu beyti bizzat yazmış olabilirmek için ömrümün beş yılını seve seve feda ederdim: «Bir hiç uğruna olsa bile aşık daima mazurdur.»

Karaib deniziyle irtibatlı durumdaki diğer bir memleketin kültür ataşesi de meslektaşından geri olmadığını belirtmek için bir eli ile viski kadehini diğer eli ile de cümle'nin ucunu yakalamıştı. Fakat ömrünün beş yılını feda etmeyi lüzumsuz bir fedakârlık saymış olacaktı ki sadece çok dokunaklı bir sesle: — «Şarkı söyleyen yarınlara...» cümlesini ilk defa söyleyenden evvel ben söylemiş bulunmak isterdim» dedi.

Daha fazla dayanamayacaktım. Hiç âdetim olmadığı halde sesime azarlayan bir ifade vererek homurdandım:

— «O dediğiniz şeyin doğrusu şudur: «Bir beste kadar güzel yarınlara hazırıyoruz.» Bunu, Gabriel Péri, Almanlar tarafından kurşuna dizilirken söylemişti. Kendisi Fransızdı ve komünistti.»

Hecelerini ayıra ayıra ve üstüne basa basa söylediğim bu komünist lâfı gençler grubu üzerinde fırtına gibi esmişti. Bir anda hepsi birden kadehlerinin boşaldığını farkettiler ve soluğu büfede aldılar. Ürkmüş bir balık sürüsü gibi kalabalığı yararak uzaklaşmaları görülecek şeydi.

Nihayet yalnız kalmış, aklıma gelen şeyleri de onlara söylemek mecburiyetinden kurtulmuşum. Fakat aynı şeyleri kendime söyleyebilirdim pekâlâ.

Nesilden nesile intikal eden bir sürü teşbih ve tekerleme vardı. Altına hiç tereddüt etmeden imzamı atabileceğim müstesna cümleler hatırlıyordum. İlk defa kimin kaleminden çıktığı bilinmeyen dikkate değer lâflar uygun adıyla gözlerimin önünden geçiyordu.

Halk diline en güzel açılardan son ve kesin şeklini veren meçhul şairler... Nerdesiniz?...

İşte size herkesin, her yerde, her zaman tekrarladığı bir cümle: «Bıçakla kesilecek kadar kesif bir sis» veya «Bir fiçiya istif edilmiş sardalyalar gibi...»

Bu çeşit lâflardaki güzelliği, bu teşbihlerdeki isabeti düşünmek ve üstünde durmak kimse'nin aklına gelmiyor artık. Çünkü hepsi de günlük birer tekerleme haline gelmiş... Eskimisiler.

Bunları ilk defa söyleyen sanat adamı belki de bir ilkokul öğretmeniydi. Mahcup, mütevazı ve iddiasız bir öğretmen. Buluşlarının bütün dünya dillerine yerleşeceği değil aklından, hayalinden bile geçmiyordu muhakkak. Kaleme aldığı yazılar o tarihte gazete ve dergiler tarafından geri çevrilmişti belki de?...

Kocaman bir hakikate küçücük bir cümlede hayat veren şu lâfa kim sahip çıkmak istemez:

«Eline çalmak fırsatı geçmeyen her hırsız kendini namuslu zanneder.»

Bir de şu cümledeki istihza ya bakın:

«Bir ihtilâl yapmak için iki deli ile beş yüz budala kâfidir.»

Ukalâ kalabalıklardan ve suni samimiyetlerden en az benim kadar nefret ettiği anlaşılan Albert Savinio'nun mükemmel bir teşhisi:

«Terbiyesiz olmadan konuşan, aptal olmadan da susan adamlar gittikçe azalıyor.»

Paul Valery: «Topluluğu, kendi menfaatlerini bile korumaktan menetme sanatına politika diyorlar.»

Nanolyon vaktiyle Madam De Staël'e:

— «Politika ile uğraşan kadınlar hiç hoşuma gitmiyor» demiş.

Kadının cevabı:

— «Bir memlekette şayet kadınların da kafası kesiliyorsa, bunun nedenini merak etmek onların da hakkı olsa gerek.»

Bir cüzzam hastahanesinde korkunc yaralar üstüne zerre kadar cekinmeksizin iğilen bir rahibenin, o sırada kendisini uzaktan sevdreden meşhur bir sinema yıldızına verdiği cevabı da bu serive dahil edebiliriz. Yıldız şöyle diyor:

— «Sizin yaptığınızı bir milyon dolar (10 milyon Türk lirası) karşılığında bile yapmazdım.

Rahibe, başını, sardığı yaralardan kaldırmaksızın sadece: — «Ben de» demekle yetiniyor.

Yaptığım kelime oyunları ile her zaman için haklı olarak iftihar etmişimdir. İşte bunlardan biri:

— «İnsan sanatta kundakçı doğar, itfaiyeci ölür.»

Fakat bir genç kadının bana verdiği cevaptan sonra bu parlak buluş, gözümde ufaldı, ufaldı ve kayboldu. Şöyle demişti genç kadın:

— «Kundakçı olduğunuz sıralarda size rastlayamadığım için üzgünüm.»

Bu çeşit fikir ve buluşların hiç kimseyi meşhur etmediği muhakkak. Halk toplulukları daha yuvrak, daha kolay tekerlemeleri tercih ediyor. Meselâ:

«Korkaklığın ilacı, cesaretin reçetesi yoktur.»

«Yavaş giden hem uzağa gider, hem sağlam gider.»

En korkak adamın, en cesur adamdan daha cesur olduğunu mu görmek istiyorsunuz?... Cebine biraz para koyun kâfi. Sonra jetleri düşünün, bir de yavaş giden, uzağa giden, sağlam giden adamı düşünün. Ne komik değil mi?...

Ya «Olmak veya olmamak» sözüne ne buyrulur?... Ne demek istemiş bunu yumurtlayan muhterem kişi acaba?... «Sıfıra sıfır elde sıfır» ne kadar saçma ise «Olmak veya olmamak» da aynı nispette mânâsız.

Bütün bu ufak tenkidler bir yana, ortada büyük bir hakikat var. Sevdiğim ve bayıldığım cümlelerden hiçbirinin elçilikler konusunda yaldızlı bir davetiye sağlayamayacağı muhakkak. Bol bol kaçak viski içmek istiyorsanız fikir ve görüşlerinizin gümruk muayenesinden geçmiş olması şart.

— Ah sayın bayan, bu güzel bacaklar bende olsaydı açar açar böyle bakardım!

GÜNDÜZ İNSAN GECE KURT

Waham Çizim

DÜNYA YÜZÜNDEKİ
GARİP ŞEHİRLER -
DEN BİRİNDE SA-
AT SABAHIN ALTI-
SINI ACI ACI ÇALDI

1

BİR GARİP EVDE TELAŞLA
YATAKTAN FIRLIYAN BİR
KADIN.

SAAT
ALTI !..
İŞE YETİŞ-
MEK İÇİN
ACELE
ETMEM
LAZIM

KOCAM
DÖNMEYEN
KAHVALTISINI
HAZIRLAMA
LIYIM...

BU KADIN HER SA-
BAH AYNI TELAŞLA
YATAKTAN KALKIP
İŞİNE KOŞAR...

BU SABAH
ACCİK GE-
ÇİKTİM !..

O, EVDEN
ÇIKTIKTAN
SONRA, KOCA-
SI, İŞİNDEN
EVE DÖNER.

HAYAT PAHALILIĞINA KARŞI BİRİ GECE
BİRİ GÜNDÜZ ÇALIŞARAK SAVAŞI..

...YORLARDI !

GÜNAYDIN
KARICIĞIM!
İYİ İŞLER.

KAHVALTİ TELDOLAR-
TA ÇANIKOM !..
İYİ UYKULAR !..

EVLENDİĞİMİZDEN BE-
Rİ İLK DEFA KARŞILA-
ŞIYORUZ !..
ÇOK
TATLI
İDİ

KOCA, GECE BEKÇİLİĞİ YAP-
TIĞI İÇİN, EVE ANCAK GÜN-
DÜZLERİ, KARISI YOKKEN
GELE BİLİYORDU...

ÇOK
UYKUM
VAR!

AKŞAMLARI, O, İŞİNE GİDERKEN KARISI
EVE DÖNERDİ... ARA SIRA YOLDA KARŞI-
LAŞIYORLARDI...

O GÜNKİ ÇARPIŞMANIN ŞİDDETİNDEN KA-
DIN HAMİLE KALDI

İYİ UYKU-
LAR NO-
NUŞUM !..

SABAH
GEÇ KALMA
EMİ !..

ONLAR İÇİN BU KADAR MUTLULUK YETERDİ

DOKUZ AY SONRA,
ROMANIMIZIN KAH-
RAMANI OLAN ÇO-

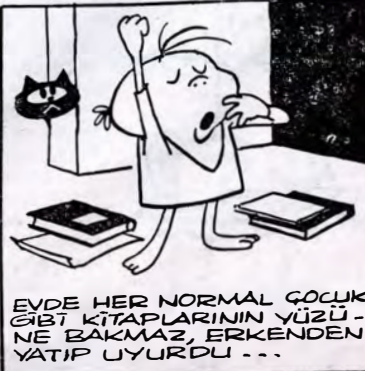
...ÇUK DÜNYAYA
GELDİ...

ÇOCUK BÜYÜ-
YÜP OKULA
BAŞLAYANA
KADAR İŞLER
YOLUNDA SA-
YILIRDI...
OKULA BAŞLA-
DIKTAN SONRA
İŞE İŞİN RENGİ
DEĞİŞMEYE
BAŞLADI...
ÇOCUK TABİAT
ÜSTÜ BİRÇA-
LIŞKANLIĞA
VE BİLİĞİÇİĞE
SAHİP OLARAK
TANINIYORDU

DERSLERDE ÖĞRETMENİN HER SO-
RUSUNA ÖNCE O PARMAK KAL-
DIRIRDI...

AMA KENDİSİ DERS ÇALIŞTI-
GİNİ HİÇ HATIRLAMAZDI..
"ÇALIŞMIYORDUM AMA Bİ-
LİYORDUM", DİYORDU

EVDE HER NORMAL ÇOCUK
GİTİ KİTAPLARININ YÜZÜ-
NE BAKMAZ, ERKENDEN
YATIP UYURDU...

FAKAT !..
GECE YARISI OLUNCA....

DEVAMI VAR

Bizim Sayın Bay:

Yer yatağı sırtını dümdüz etmiş büyütmiş,
Şimdi kuştüyü yastık ister bizim Sayın Bay!
Bilmem hangi okulda güyâ dirsek çürütmüş,
Şimdi camlı masada mastor bizim Sayın Bay!

Namaz kılar aptessiz, gizlice yer orucu!
Ne âlimdir, ne şair, Totocudur Totocu!..

Önüne ne konursa tashihe meraklıdır,
Kimse hiçbir şey bilmez, daima o haklıdır,
Namus, ahlâk, şeref, şan kasasında saklıdır,

Başı gibi parlaktır onun her gün papucu,
Ne âlimdir, ne şair, Totocudur Totocu!..

Tanrı kimini sinék, kimini bit yaratmış,
Kimini bir kemiğe havlayan it yaratmış,
Nice zengin kişiyi bilgiye zıt yaratmış,

Bilen varsa söylesin nedir bunun sonucu?
Ne âlimdir, ne şair, Totocudur Totocu!..

Herif âmirim diye geçmiş işin başına,
Emrinde olanların hiç bakmaz göz yaşına,
Ammâ fısıltı daktilo geç gelse de işine,

Tokurdar narligesi, elindedir marpuçu,
Ne âlimdir, ne şair, Totocudur Totocu!..

Sayın Bay görünüşte pek bağlıdır işine,
Ammâ koltuğu lâyıf, daha fazla eşine,
Vekil beyden izinsiz vallah gitmez çişine...

Hangi partiye sövsen ona dokunur ucu,
Ne âlimdir, ne şair, Totocudur Totocu!..

Fezâ yolculuğuna günah der söve söve,
Dünya siyasetinden bahseder öve öve,
Türkiye tarihini öğretsen döve döve...

İktidarda kim varsa, o yanında borucu,
Ne âlimdir, ne şair, Totocudur Totocu!..

Hüsamettin TOROS

Biz Sekreter Aranıyor!

Selâmi YURDATAP

Genç kız telefonu açtı:

— Alo... Şu-bu ithalât şirketi mi?... Afedersiniz, sekreterlik imtihamı bugün saat kaçta?... Yaaa, demek saat üçte.. imtihamı müdür kendisi mi yapacak?... Bu vazife için benden başka yalnız bir bayan mı var?..

Aylâ, telefonu kaparken, yanında gülmüsiyerek yüzüne bakan ablası saçlarını okşadı:

— Haydi haydi, işin oldu demek: Ayda 1000 lira güzel para.. Vadettiğin iskaripini ilk maaştan isterim.. Caymak yok!

Aylâ, kızıl altın saçlarını neşeli bir baş silkişiyile dalgalandırarak:

— Dur bakalım ablacığım, dedi. Benden başka bir hanım daha varmı.. Bir de bakarsın o daha bilgili, daha zeki, belki de daha göz alıcı çıkar, onu angaje ederler..

— Galiba aynaya bakmayı unuttun sen.. Hangi müdür seni gördükten sonra başkasını alır?... Üstelik makinede on parmağınla da yazıyorsun...

Sonra iyi bir abla tatlılığı ile sırtını okşadı:

— Vesveseyi bırak.. Üç saatin kaldı... Saçlarını tara, rujunu yenile, geç kalmadan gitmeye bak...

Aylâ, Şu-Bu şirketinin beklemesinin oturan Münevver hanımını görünce, gülmekten kendini alamadı: Avurtları çökük kuru bir yüz. Karga gagası bir burun. İnce, kansız iki dudak çizgisi.. Sonra kamburumsu sırtında 1920 modeli bir elbise.. Artık yaşını siz hesap edin.

İşlerinin çokluğundan bunalmış hangi şirket müdürü bu canlı karikatürü karşısına alıp da çalışabilir?

Aylâ talihten memnundu. Sekreterlik yüzde yüz çantada keklikti artık. Ama içinde ince bir duygu, bir genç kız hassasiyeti bu hem geçkin, hem çirkin kadına karşı bir merhamet uyanırdı.

Gözlerini hafifçe yumdu ve kendisini hayal etmeğe başladı: Vücudunun bütün diri çizgilerini belirten bu sarı başaklı nar çiçeği emprime içinde sahiden güzeldi. Müdür, onu görür görmez, belki de imtihana bile lüzum görmeden sekreterliğe kabul edecek, hattâ işliyecek aylığına karşı avans bile verdirtecekti...

Münevver hanım daha evvel geldiği için önce Müdürün yanı-

na onu aldılar. Kadıncağız, yılların yükü altında yalpalya yalpalya içeri girdi. Aylâ, arkasından sessiz bir merhametle mırıldandı:

— Zavallı kadın...

Sonra iki avucuyla çoraplarını yukarı doğru biraz sıvazladı, çantasından çıkardığı küçük aynada makyajını gözden geçirdi ve biraz sonra Müdürün yanına girince yaratacağı havayı düşünererek tatlı tatlı gülümsedi.

Aylâ çantasını kaparken Müdürün kapısı açılmıştı. Anlaşılan, imtihana değil, Münevver hanımın yüzünü görmeye bile tahammül edemiyen müdür onu başından hemen savmıştı.

Ama Münevver hanım gülmüyordu. Münevver hanım pek bahtiyardı. Münevver hanım, birdenbire kamburunu dikleştirilmiş, bir başka Münevver hanım olmuştu. Aylâ'nın yanından geçerken, ısıklıktan bir sesle:

— Pek üzüldüm, dedi... İşinize mâni olduğum için!

Aylâ'nın, yüzüne hayretle baktığını görünce:

— Müdür, dedi, imtihana bile lüzum görmeden beni sekreterliğe kabul etti...

Sonra, girerkenki yorgun yalpalamayı neşeli bir uçuşa çevirerek kapıya doğru yürüdü.

Bir dakika sonra Müdürün kapısı tekrar açılmıştı. Aylâ bu acıp adamı görebilmek için o tarafa başını çevirdi ve hiç aklından geçmiyen bir şey gördü:

Şu-Bu Şirketinin müdürü, pek sık, pek güzel, pek genç bir kadındı!

Sükse!.

İki şarkıcı arkadaş, uzun bir ayrılıştan sonra nihayet Roma'da buluştular:

— Nerelerde idin şimdiye kadar?

— Turneye çıkmıştım. Büyükle sükse yaptım, düşün New-York'ta Metropolitanda ben şarkı söylerken seyirciler beni çiçek yağmuruna tutmuşlardı. Üzerime demet demet atıyorlardı!

— Ben de orada konser vermiştim, bana 40 katlı bir bina hediye etmişlerdi, üzerime durmadan tuğla yağdırıyorlardı.

SIERA

Dikiş ve Nakış Makineleri

Orijinaldir

ELİAÇIKLAR
Koll. Şti.

Sirkeci Ankara Cad. No: 118

Telefon 22 20 94

Telgraf ELİAÇIKLAR
İSTANBUL

AK—160

bir çalgıcının seyahati

cizen:

BÜLENT
SEREN

İMENDİFER MEMURUNUN
İKAZI ÜZERİNE BİLET-
SİZ YOLA ÇIKILAMIYA-
CAĞINI ÖĞRENEREN BİZİM-
KİLER GİŞEYİ BOYLAMIŞLARDI...

BİLETÇİYLE UZUN MÜNAKAŞALARDAN
SONRA, ÇEPLERİNDEKİ PARANIN KEN-
DİLERİNİ İTALYA'YA GÖTÜREMEYECEĞİ-
Nİ ANLAMISLARDI...

N'APALIM FREDE-
RİKÇİTİM BAŞA GE-
LEN ÇEKİLTİR... YERİ-
MİZ RAHAT OLSA
BART...HADI SUNA
BİNELİM!

ARKADAŞ, BİZE
İKİ BİLET!

SERSEM HERİF,
ÇEK DIŞARIYA
KAFANI!...

O HALDE ELLİ
MARKLA GİDEBİ-
LECEĞİMİZ YERE KA-
YE YAYAN GİDE-
DAR BİLET KESİNİZ!

HAH HAH HA..
FRANKFURT'DAN
SONRA NAPOLİ-
CEKSİNİZ DEMEK!

A.A... BU ARABA-
NIN NE OTURACAK
YERİ VAR, NE DE
DAMI!...

HEEY, NE ARIYOR-
SUNUZ BU VAGONDA?

PARDON MÖSYÖLER, NE
ARIYACAGIZ? PARASINI
PEŞİN VERDİK, ŞİMENDİ-
FERE BİNECEĞİZ... İSTE
MUKAVVALARI BURADA!...

ÖYLEYSE YERİNİ-
ZE GİDİN, BU
VAGON HAYVAN-
LARA MAHSUS-
TUR...

FREDERİK BE, AKLIMA NE
GELDİ, BİLİYOR MUSUN? BAK, BU
HAYVANLARIN SEYAHAT ÜCRETİ
ÇOK DAHA UCUZMUŞ, BİZ DE
ONLARIN YANINA BİNİP, ÖKÜZ
FİATINA GİTSEK!

FENA FİKİR
DEĞİL, SUADAM-
LARA SÖYLEYELİM!

YAA, ÇOK İYİ, ÇOK! O HALDE,
ŞİMDİ VERMİŞ OLDUĞUNUZ BİLET
PARASINI TAMAMEN GERİ ALA-
BİLMEK İÇİN DEDİĞİMİ YA-
PARSINIZ...

BU HAYVANLARIN
YOLDA BAKIMI İÇİN VA-
GONLARINA BİRER A-
DAM LAZIM, SİZDEN İYİ-
SİNİ Mİ BULACAĞIM!

İKİ AHBAP ÇAVUŞ GÖZLERİNE KESTİRDİKLERİ ADA-
MA DURUMLARINI VE İSTEKLERİNİ ANLATMIŞLARDI.

BAŞIMIZA BU DA MI
GELECEKTİ FREDERİK,
İKİ MÜSİKİ SANATKARI,
İKİ VAGON DOLUSU Ö-
KÜZÜNİ ALTINA OT
SERECEK...

ALDIRMAAA, ALFRED
BU DA GEÇER!

AY, AMAN... N'OLUYO-
RUZ YAHU? GİDİYOR
MUYUZ NEDİR... NASIL
YÜRÜYOR BU ARABA
KENDİ KENDİNE?..

OHA... OHAA...

ŞU FREDERİK
LOBANLIKTAKİ
BENDEN İLE-
RİYMİŞ...

TREN VİYANA'DAN AYRILMIŞ, İTAL-
YAYA DOĞRU YOLU TUTMUŞTU...

VAY CANINA!..
ARKADAŞ, BU KA-
RANLIK NEDİR
YAHU?..

NE BİLEYİM
BEN, BİZ GEVEZE-
LİK EDERKEN ZA-
HİR IŞIKLAR SÖNDÜ!..

BEN KORKTUM BU İŞTEN
ARKADAŞ, GEL ŞUNUN BİR
CARESİNE BAKALIM!

NE GİBİ?

DEVAMI VAR

Vücudunuzu fevkalâde saran ve mükemmel
bir endam temin eden

Kazova
LÂSTEKS

mayoları ile nazarlar
daima üzerinizdedir.

Rafet Reklam

modeller en son Avrupa ve
Amerika kreasyonudur

Her mevsimde
Kazova
giyimde zerafet yaratır.

Mamullerimizi : Kazova mağazalarından ve
büyük tühafiyecilerden ısrarla arayınız.

İlâncılık: 3285—158

Evinizde ve İşyerinizde
5 davetliden 500 davetliye kadar
her çeşit ziyafet için

KONYALI

daima hizmetinizdedir.

AK—159

Kapalı Mektuplara açık Cevaplar

İsmail Güröz:

Ankara'lı bir okuyucumu-
zun isteği:

«Eski defterden sütunun-
da, Divan şiirimizden hiciv
örnekleri de neşretseniz iyi
olmaz mı?»

Cevabımız:

Divan edebiyatımızda hi-
civ, bugünün dil anlayışına
çok uzak kahr. Çoğu da ka-
ba ve galizdir bunların...

Yine dönüp dolaşıp Eş-
ref'e, Neyzen Tevfik'e ve
çağdaşlarına geleceğiz. On-
ları da «eski defterler» köşe-
sinde bulacaksınız efendim.

İmzasız mektup:

Altında: «Bu da A.P. teşki-
lâtından... Ne diyeceksin?..
Ne yapabileceksin?.. Ne bok
yiyeceksin bakalım» yazılı
imzasız bir mektup.

Üstünde şu satırlar var:
«Ekli Amentü'yü iyi oku..
Bundan sonra, Bayar, A.P.,
Gümüşpala aleyhinde bir ya-
zın daha çıkarsa kafana in-
dirilecek bir tokmakla leşin
yere serilecektir.»

Cevabımız:

Zarfın üstündeki posta
damgası: Galata... İçindeki
mektup da tam eski Galata
ağzı! Demek Türkiye'de po-
litikacı bu.. Partici bu.. öyle
mi?

Bre Galata çamuru, bre ge-
nel ev çirkefi.. Senin kaba-
dayılığın gece yarısı yangın
yerinde duvar arkasından bir
havlama..

Bizim her yazımızın altın-
da imzamız var. Senin bir

mektup altında bile imzan
yok!

Böylesine alçağın suratına
bile tükürülmez: Yüzü ağa-
rır!

Alâattin Karakaş:

Edirne'nin Çukur köy öğ-
retmeni Alâattin Karakaş'dan
bir mektupla üç şiir aldık.
En başarılısı şu:

Edirne

Hier nerene baksam sende
bulunur,
Kurşundan balkanlar, yeşil
ormanlar.
Gökdelenlerinde ezan oku-
nur,
Şenlenir camiler, hanlar,
hamamlar!

Mermer şadırvanlar, ker-
van saraylar,
Altından yıldızlar, gümüş
kalaylar,
Kakmalı kapılar, yıldızlar,
aylar,
Her güzellik sende: Bağlar,
bostanlar!

Sonra, Sevinç isimli man-
zumenin şu mısraları da pek
güzel:

Sevinç

Serpil damla damla içime
sevinç!
Etek etek sokul kalbimin
kuşu..
Vermem seni ele etseler
de linc,
İçimin kıvancı, gönlümün
hoşu!..

Sayın Karakaş'a Akbabaya
gösterdiği sevgiden ötürü te-
şekkürlerimizi sunar, başarı-
lar dileriz.

— Allah razı olsun şu sineklerden, mayomu evde
unutmuşum!

MİLLETLER GÜLÜYOR

İntikam

Wyoming'li Red ölüm döşğinde idi, karısını başucu-na çağırdı ve:

— Maggie, dedi, ben ölünce Phud Brown'la evlen!...

Maggie ağlayarak sordu:

— Niye onunla evleneyim Red, niye onunla da başkası ile değil?...

Red cevap verdi:

— Phud bana vaktiyle bir at alış verişinde esaslı bir kazık atmıştı da...

Sağlam toprak

Teksasın kadınları çok sağlam olurlar. Bunlardan biri nasılsa 65 yaşında ölmüştü. Cenaze alayı yola koyuldu. Fakat tam tabut kapıdan çıkarılırken tabut taşıyıcılar eşiği fark etmediler ve tabutla beraber paldır, küldür yerlere yuvarlandılar. Bu sarımsı ölüyü ebedi uykusundan uyandırdı, kan dolaşımı ve kalb atışı yeniden başladı ve kadıncağız tabutundan doğrulup herkese orada ne aradıklarını, işlerine gitmelerini söyledi. Aradan 15 sene geçtikten sonra bu kadın tekrar öldü. Yeniden cenaze merasimi yapıldı ve tabutu yüklenen adamlar kapıya doğru yöneldiler. Endişe ile onları takip eden matemli koca tam eşiğe vardıkları zaman telâşla:

— Aman, diye seslendi; kuzum o eşiğe dikkat edin!...

Toz

Mrs. Commins, hizmetçi kızı azarlıyordu:

— Bu sabah her taraf toz içinde idi; o kadar ki piyanonun üzerine isminizi yazdım...

Hizmetçi kız pişkinlikle:

— Evet Madam gördüm; dedi, hem de imlâ hatası yaparak yazmışsınız!.

Kayıp eldiven!

Karı koca Los Angeles'i ziyaretleri sırasında bir lokantada yemek yemişler çıkıyorlardı. Tam kapının önünde kadın eldivenlerini içeride unuttuğunu farketti derhal geri döndü masayı iskemlelerin üzerine araştırmağa başladı, oralarda bulamayınca masa örtüsünü kaldırıp altına bakacağı sırada garson yanına yaklaşmış hafifçe omuzuna dokundu:

— Affedersiniz madam...

Fakat kocanız kapının önünde...

— Eskiden erkekleri giydirdi, şimdi kadınları soyuyor!

Dansa davet

Genç kız o kadar güzeldi ki daima etrafında sekiz-dokuz erkek bulunurdu. O akşamki partide de kimi küstah, kimi sıkılgan bir sürü hayran etrafını çevirmişti. Fakat müzik başlayınca durum biraz daha kolaylaştığı için bunların en sıkılganlarından biri bütün cesaretini toplayıp ileri fırladı:

— Bu dansı bana lütfeder misiniz?.

Genç kız, burnunu havaya dikip:

— Maalesef dedi; bir çocukla dansedemem!...

O zaman delikanlı kıpkırmızı kesilerek özür diledi:

— Affedersiniz madmazel; hâmile olduğunuzu bilmiyordum!...

Akıllanan hat bekçisi!

Birkaç yıl akıl hastahanesinde tedavi olduktan sonra iyileşip çıkmıştı. Sosyal bürodan bir iş aradılar ve gayet sakin bir kasabada hat bekçiliği vazifesi verdiler. Her gün bu hattın sadece iki tren geçiyordu; Öğlede 12 ye doğru güneye giden bir tren ve bundan yarım saat sonra kuzeye giden bir tren... Hat bekçisinin günlük işi bu trenlere yol vermektir. Bizimki de işini mükemmel yapıyor, günün diğer saatlerinde de kasabadan ahbab olduğu Mr. Heimerdinger'le çene çalıyordu. Bir gün bekçiye telefon edildi ve o gün güneye gidecek trenin yarım saat kadar gecikeceği, dikkatli olması bildirildi. Bu telefonu alır almaz bizimki ahbabı Mr. Heimerdinger'i buldu ve:

— Gel azizim, dedi: seninle şu karşıkı tepeye çıkıp oturalım, oradan hat gayet iyi görünür; zira öğleye doğru hayatında görebileceğin en muhteşem tren kazasını seyredeceksin.

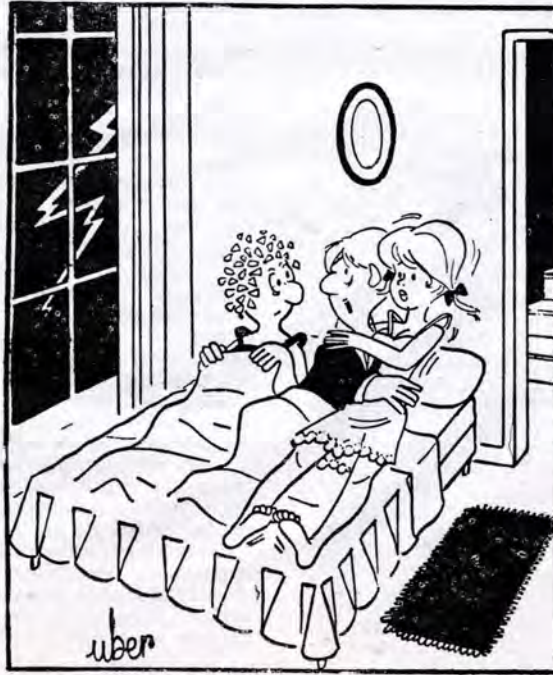
Söylemiş!

Madam, hizmetçiye çıktı:

— Kızım bu sabah aldığım et, hem çok yağlı, hem de si-nirli..

Hizmetçi kız başını eğdi:

— Biliyorum madam, hat-ta kasaba söyledim, bu et benim olsaydı katiyen kabul etmezdim!

— Hizmetçi şimşekten korkuyor da karıcığım...

MÜCEVHER KUTUSU

ÇEVİREN
Ergin Örtaç

Uçak alanına vardıkları zaman, Esther yine ağlamağa başlamıştı. Clive, hırsından kıpkırmızı kesilmesine rağmen sakin olmağa çalıştı. Arabayı park ettikten sonra Esther'e döndü, sabırla:

— «Dinle beni...» dedi. «Annen, bir aylığına seni Roma'ya çağırınca çok sevinmiş, hemen bu daveti kabul etmişin. Sonra gitmekten vazgeçtin... Daha sonra yine fikrini değiştirdin... Şimdi, son dakikada yine gitmemeğe kalkıyorsun... Nedir bu karsızlığın canım?»

Esther hıçkırarak hıçkırarak, — «Hem... Hem istiyorum hem de istemiyorum» diye cevap verdi.

Clive bir şeyler homurdandıktan sonra,

— «Gideceksin...» dedi ve arabanın kapısını açıp, yanlarından geçen yük taşıyıcısını çağırdı: — «Al şu iki bavulla el çantasını... 624 numaralı Roma uçağına götür» dedi.

Boynu bükük arabanın içinde oturan Esther, Clive'e yavaşça sordu:

— Mücevher kutusunu nereye koydun?

— Bir yerde unutup bırakmıştım diye büyük bavula yerleştirdim. Şimdi sen al şu pasaportunu hemen muamelesini yaptır, ben de o zamana kadar bagaj biletlerini alırım.

Clive, yolcu salonunun kapısına varınca bir an dönüp arkasına baktı. Esther, arabanın içinde göz yaşlarını silmekle meşguldü. Sonra çantasını açtı,

yük taşıyıcısına bavulları çıkar-ması için bagaj kısmının anahtarını verdi.

Clive, yolcu salonunun aynasında yüzünü görünce kendinden korktu âdeta... Bütün kızgınlığı, bütün nefreti sanki yüzüne vurmuştu. Cebinden tabakasını çıkarıp bir sigara yak-tı... Fakat bir nefes çekince, du-man kuru boğazını yakıverdi. Sigarasını yere atıp ayağıyla söndürdükten sonra, bagaj gişesine doğru yürüdü.

Biraz sonra yük taşıyıcısı Esther'in bavullarını getirmişti. Clive bavulları tarttırıp muamelesini yaptırdıktan sonra, 9 numaralı çıkış kapısında Esther'le buluştu. Bavul biletlerini uzatırken,

— «Her şey tamam...» dedi. «Al şu biletleri, Roma'ya varınca gümrük memurlarına göster-risin. Sakın kaybedeyim deme...»

Esther biletleri alırken gözle-ri yaşarmıştı yine... Bir an bir şeyler söylemek istedi, muvaffak olamayınca döndü, çıkış kapısına doğru yürüyen diğer yolcu-ları takip etti.

Clive de bir şey içmek için bara doğru ilerlerken, Esther'in seslendiğini duydu. Kan beyni-

ne sıçramıştı yine. Hışımila arkasına döndü,

— «Uçağına geç kalacaksın... Ne istiyorsun?» diye sordu.

Esther hiç cevap vermeden Clive'e bir zarf uzattı, sonra dönüp hızlı adımlarla uzaklaştı.

Clive zarfa hiç bakmadı bile... Buruşturup cebine attıktan sonra da, bara doğru yürüdü.

İlk iki duble viskiyi ilaç gibi istemiye istemiye içti. Ama üçüncü duble, hem hoşuna gitti hem de tesirini gösterdi. Sinirle-ri yatışmış, rahatlamıştı biraz. Viski paralarını ödedikten sonra dışarı çıktı... Uçağı kalkışını yakından görebilmek için arabasına binip, uçuş pistinin hizasına kadar gitti. Dev uçak pistte ağır ağır ilerliyordu. Birkaç dakika sonra da gittikçe artan bir hızla göklere doğru yükseldi.

Clive saatine baktı... 13.15'i gösteriyordu. Daha bir saat vardı demek... Tam bir saat sonra, saatli bomba infilâk edecekti.

Ya bir arıza olur da patlamazsa diye düşündü bir ara. Ama her şeyi teker teker kontrol etmişti. Patlayıcı maddeyi, ateşleyici fitili mücevher kutusuna güzelce yerleştirmiş, bombanın saatini de tam 14.15'e ayarlamıştı. Pekii... ya uçağı infilâk edip düştüğünü kendisine söyledikleri zaman nerede olacaktı acaba?... İnşallah kalabalık bir yerde olurum diye düşündü Clive. Nasıl olsa rolünü iyice ezberlemişti... Esther'in hayat sigortasını da yaptırmıştı. Sigortadan alacağı paralarla, sevgilisi Claudia ile mesut bir hayat yaşıyacaktır inşallah.

Clive saatine baktı... Daha yedi dakika vardı. Halbuki Winchester'e de varmak üzereydi. Sinirden arabayı hızlı sürmüş olacaktı. Erken gitmemeliydi... Herkese de sakin görünmeliydi. Ayağını gaz pedalından çekti, yolun kenarına yaklaşmış bir ağacın yanında durdu.

Saatine baktı... Üç dakika kalmıştı. Cebinden sigara tabakasını çıkarmak isterken, Esther'in son dakikada verdiği zarf ilaştı eline. Zarfın üzerinde sadece «Clive» yazılıydı. Yine herhalde, «Sevgili Clive, maziye unutup yeniden başlayamaz mıyız?» cinsinden klişeleşmiş cümleler yazmış olacaktı Esther.

Saatine baktı, bir dakika kalmıştı. «Mektubu okumadan yırtıp atsam mı?» diye düşündü. Yok yok... Esther'e karşı bu saygısızlığı yapmamalıydı... Son mektubunu okumalıydı hiç olmazsa. Zarfı yırtıp açtı... Mektup kısacık:

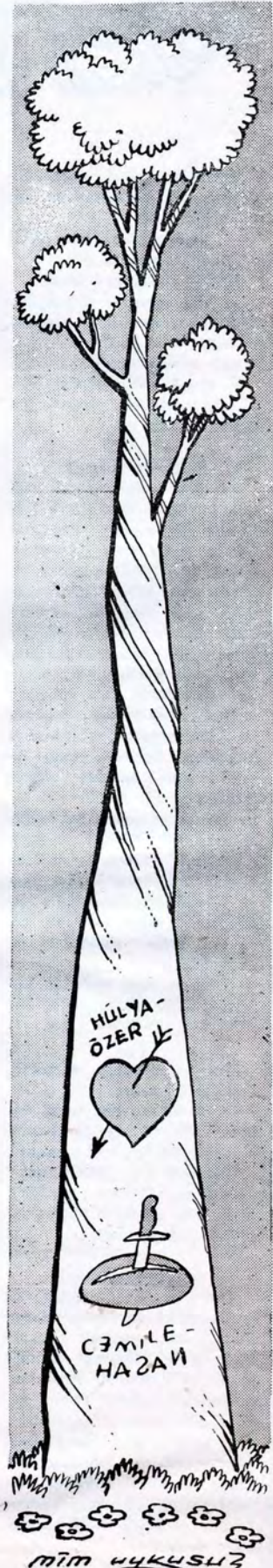
«Clive, seni mesut etmek için elimden geleni yaptım... Ama, bunda muvaffak olmadım. Birbirimizi bir daha görmeyeceğiz. Claudia ile mesut olmanı dilerim.» Ayrıca mektupta not olarak şu satırlar da yazılıydı:

«Bana vermiş olduğun hediyeleri beraber götürmem doğru olmaz... Mücevher kutusunu bavadan çıkarıp, arabanın bagaj kısmına koydum.»

Saat tam 14.15... Clive dışarı çıkmak için dehşetle arabanın kapısına saldırıyor. Ama boşuna... Bomba tam saatinde patlıyor.

— Dikkat et, oltaya düşme... Herifin niyeti balık avlamak değil!

①

21 Mart —
20 Nisan

21 Temmuz —
20 Ağustos

**21 Kasım —
20 Aralık**

Fazla hayal kurmaktan bu haftanın ikinci günü saatinizi bile kurmayı unutacak, bu yüzden de çok önemli bir randevunuzu kaçırabilirsiniz. Üzültüp kahrolmağa pek lüzum yok. Yamazallah siz de bazı kimseler gibi «Bir olmaz hevesin peşine düşerek» aklınızı kaçırışaydınız daha mı iyi olurdu sanki?.. Olmazdı tabii. Şimdilik sadece sevgilinizi kaçırmış bulunuyorsunuz. Keyfinize bakın. Yeninin eli kulağında.

Birbirinizi tam bir samimiyetle sevdiginize hiç şüphe yok. Fakat durumunuz İstanbul şehrinin yeni trafik durumu gibi karışık. Sizin anneniz bu aşkın aleyhinde, onun da babası razı olmuyor. Yıldızınıza bakılırsa sizin anneniz dul, onun babası da bekâr. Böylece mesele kendiliğinden hal yoluna giriyor. Evvelâ ne yapıp yapmalı, onları başgöz etmelisiniz. Sonra sizin durumunuz kendiliğinden düzelir.

Bu hafta boyunca «Acele işe
şeytan karışır» lâfını dikkate al-
mak mecburiyetindeyiz. Bil-
hassa aşk mevzuunda soğukkan-
lı olmak şart. İki kişi arasın-
da tereddüdünüzden bu hafta da
kurtulamıyorsunuz. Tuhaf değil
mi?... Birini çok beğeniyorsu-
nuz, diğeri de son derece hoş-
nuza gidiyor. Aksi gibi her gün
aynı vapurdasınız. Biri daima
lüks mevkide, öbürü birinci mev-
kide... Ya siz?... Siz de müşkül
mevkidesiniz.

21 Nisan —
20 Mayıs

21 Ağustos —
20 Eylül

**21 Aralık —
20 Ocak**

Şanslı bir hafta. Buna rağmen siz, tâ burnunuzun dibine kadar gelen bir kismetî ayayınızın ucu ile tepmeğe kalkışıyorsunuz. Dikkat edin, kismetiniz son derece ağır. Bu yüzden de ayayınızın incinmesi kuvvetle muhtemel. Hafta içinde yakın-larınızdan biri size bir şaka yapacak. Fakat çok soğuk bir şaka. Grike değilse bile ağır bir nezleyle tutulabilirsiniz. Şimdiden geçmiş olsun. Acil şifalar dileriz.

Sürprizlerle dolu bir hafta:
1 – Hiç ummadığınız bir yerden
bir misafir gelyor, bir daha da
gitmiyor. Allah kolaylık versin.
2 – Dolmuşta, tesadüfen genç
biriyle yanyana oturacaksınız.
Bu tesadüf dönecek dolaşacak
ve sevgilinizin kulağına bir iha-
net şeklinde aksedecek. Artık
işiniz yoksa onu ikna etmeğe
çalışın. 3 – Milli piyangodan size
büyük ikramiye çıkıyor. Amma
ve lakin sadece rüyanızda.

Yıldızınızda müthiş bir kaynaşma görülmüyor. Besbelli, çok hareketli bir hafta geçireceksiniz. İçiniz içinize sığmıyor. Belediye otobüsüne binmiş gibi yerinizde duramıyorsunuz. Hep kıpır kıpır bir haliniz var. Yalnız siz değil, bütün yakınlarınız da aynı durumda. Doğru dürtüst uykuya bile uyuyamıyorsunuz. Olağanüstü bir şey bu. Sebep mi dediniz?... Herhalde aşk değil. Sadece mevsim. Pire ve sinek mevsimi efendim!

**21 Mayıs —
20 Haziran**

21 Eylûl —
20 Ekim

**21 Ocak —
20 Şubat**

Ne vakittenberi kurduğunuz hayal bu hafta içinde hakikat oluyor. Neşe ve saadetinize diyecek yok. Fakat sizi seven kimse- nin size .diyecekleri tasavvur edemeyeceğiniz kadar çok. Niçin mi?... Onu ihmal etmeğe başladınız da onun için. Bu bakımdan ayarınızı denk alın. Aksi halde dengenizi kaybedip düşebilirsiniz. Unutmayın... Düşenin dostu olmaz. Son pişmanlık da hiç kimseye fayda vermemiştir.

“Üzüntüyü bırak yaşamağa bak” diyenlere sakın kulak asmayın. Çünkü bir insanın üzüldüğü kadar mesut olduğu, mesut olduğu kadar da üzüldüğü tecrübeyle sabit. Bu bir nevi eşit orantı meselesidir ve şaşmazlık prensibine dayanır. Susamasaydık su içebilir miydik? Koşmasaydık yorulur muyduk? Uyumasaydık dinlenebilir miydik? Açıkmasaydık yemek, kaşınmasaydık dayak yiyebilir miydik? İşte böyle.

Bu dargınlığın lüzumundan fazla sürdüğünü düşünerek üzülüp duruyorsunuz. Fakat müjde. Bu hafta içinde onunla barışacaksınız. Ama, kıskançlık vakalarına bıraktığınız yerden devam kalkışarsanız olmaz. Sınır harbinden vazgeçerek fırsat buldukça sulh taarruzu yapmalısınız. Sonra kalibinizi çok temiz tutmağa mecbursunuz. Nasıl mi?... Gayet basit. Şayet böyle bir makam mevcutsa bunu Temizlik İşlerinden soracakınız.

**21 Haziran —
20 Temmuz**

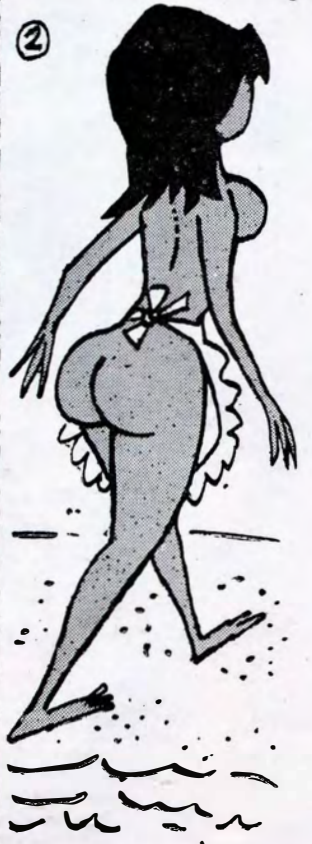
21 Ekim —
20 Kasım

21 Şubat —
20 Mart

İki kişiyi birden seviyorsunuz. Fakat bu hafta foyanız meydana çıkıyor. Çünkü sevgilileriniz durumun farkına varacak. «Şimdi ben ne yapayım» diye kötü kötü düşünenimize lüzum yok. Derhal bir üçüncü sevgili daha bulmağa gayret edin. Böylece iki yerine üç sevgiliye sahip olursunuz. «Ya aksî tesir yaparsam» dediniz. Ne münâsebet efendim ne münâsebet... Malûm ya hak oyunu ötedenberi üçtür!

Bu hafta kısmetiniz "Çıkmak" fiilinden açılmış. Haftanın ilk günü çok güzel bir haber alıyorsunuz ve feraha çıkıyorsunuz. Fakat aynı gün son katında oturduğunuz apartmanın asansörü bozuluyor ve siz mütemadiyen merdiven çıkıyorsunuz. Sonra, sevdiğiniz kimsenin zoru ile bu hafta her gece sokağa çıkmanız, ayrıca bir kıskançlık olayına kurban giderek zıvanadan çıkmanız da kuvvetle muhtemel. Haberinizi olsun.

Aslına bakarsanız durumdan sizin kadar o da memnun değil. Bayat bir filozof gibi mütemadiyen düşünüyorsunuz: «Evet mi desem, hayır mı desem?... Hayır demekle daima bir hayır vardır. Evet demek de teslim bayrağını çekmekten farksız bir şey.» İyisi mi siz bu konuda kendinizi zorlamaktan vazgeçerek hafta boyunca her şeyi oluna bırakın. Zaten büyüklüğümüz de aynı şeyi yaptığımıza göre en iyi çare bu.

Hizmetçi kız denizde!

Dünya

KARIKA TÜRLERİ

-ŞU BACAKLARA BAK BE ŞAHESER!
-NE YAZIK Kİ İKİ TANE!

-BAK SENİ NE KADAR SEVDİĞİMİ ANLA:
BUGÜN BERBERİMLE RANDEVUM VAR-
DI DA GİTMEDİM!

-YAĞMURDAN KAÇARKEN GALİ-
BA DOLUYA TUTULDUM!

Bu cüzdan ile ...

SAVAŞ REKLAM TEL 119565 ANKARA

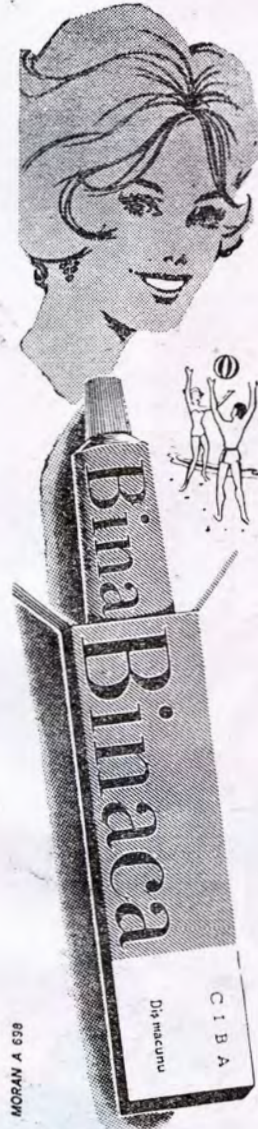
...biriktirmiş olduğunuz paralar mutlaka değerlenecektir.

Bankamıza yatıracığınız tasarruflarınız, her zaman emniyette kalacağı gibi, o/o 6,5'a kadar faiz alarak zengin para ve apartman daireleri ikramiyelerine katılabilir.

**TÜRKİYE
EMLÂK KREDİ
BANKASI**

Basın - 8746 - A - 5495 - 161

*Yaz
sıcaklarında*

MORAN A 698

Reklametik - 2871 - 162

★ Serin bir
ağız

★ Bembeyaz
dişler

Bir Rüzgâr Esti!

Yusuf Ziya Ortaç'ın en güzel
şiiirleri ve

BİNNAZ

isimli 3 perdelik manzum trajedisi
bu kitapta toplanmıştır.

Fiatı 5 Lira

Umum satış merkezi :

AKBABA - Divanyolu, Klodfarer caddesi No. 8-10 İstanbul

*Politika Edebiyatımızın
Şaheseri*

Gün Doğmadan

Yusuf Ziya Ortaç, Akbaba'da
çıkış başyazılarının en gü-
zellerini bu kitapta toplamıştır.

Fiatı 5 Lira

Ak 163

Ak. 164

A K B E L

- BİRAZ SONRA ARAYIN... ŞİMDİ KUŞDİLİNE ÇALIŞIYOR !

-AFEDERSİN POL, SANA RANDE
YUM, DÜN MÜYDÜ, BUGÜN MÜY-
DÜ, YARIN MIYDI ?

-NİLÜFERLERİN DIŞINDAN GEÇTİĞİNİZ İÇİN, BEŞ FRANK CEZA !